

Giới thiệu Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật

Hán Việt: Đại lý tự thiếu khanh đích sủng vật sinh nhai

Editor: Linhh1811

Số chương: 656 + 2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Huyền huyễn, Xuyên việt, Dưỡng thành, Cạn thủy lâu đài, Trâu già gặm cỏ non, Linh dị thần quái

Nàng đã từng đọc qua nhiều bộ truyện xuyên không, lúc nào nữ chính cũng được tới một thế giới tốt đẹp, được nhiều điều phúc lợi.

Vậy mà tới khi nàng xuyên không thì lại không được ăn hương uống lạt, mà cả ngày phải ăn chuột chết?

Người ta xuyên qua đều có nữ nam làm bạn bên người, vì sao nàng phải làm thuốc dẫn cho nam nhân ngoài lạnh trong nóng này?

Toàn thân đều bị hấn vuốt lông không nói, chính yếu là thuốc dẫn của hấn cư nhiên sinh trưởng ở...

Đại ca, có thể hay không thương lượng một chút, ta tốt xấu gì cũng là một con mèo hương bé bỏng ngọc manh vô địch vũ trụ, người vì sao đối với ta có thể làm ra cái loại sự tình đến cảm thụ cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đêm đen Hạ Quốc, thời điểm hoàng gia đi săn.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trong lồng sắt, lấy tay đỡ đỡ chán, ánh mắt như không muốn sống tiếp nhìn chăm chăm con chuột chết ở trước mặt.

"Người nói vì sao nó còn chưa chịu ăn, đây chính là vừa mới bắt được, vẫn còn rất tươi ngon...." Đứng bên ngoài lồng sắt là hai nam nhân, đang cúi đầu nói thầm.

Tươi ngon cái muội muội người a!

Nếu không phải bị ngăn cách bởi lồng sắt, nàng thật sự muốn đem con chuột này ném lên trên mặt bọn họ.

Dù tươi đến đâu cũng vẫn là chuột! Nàng thà bị đói chết cũng tuyệt đối không đi ăn cái thứ này, càng không nói đến bây giờ nàng không thể hiểu được tại sao mình lại bị biến thành một con mèo.

Ba ngày trước, nàng vẫn còn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đang chuẩn bị về quê kế thừa sự nghiệp của ông nội, cũng không biết tại sao sau khi đeo vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội lưu lại, nàng tập tức bị một loạt ánh sáng bao phủ, chờ đến khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra chính mình đang ở một quốc gia cổ đại chưa từng được nghe nói qua, hơn nữa còn bị nhốt vào lồng sắt, biến thành một con mèo hương màu đen.

"Đã ba ngày rồi, cái gì nó cũng không chịu ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đợi đến lúc Hoàng Thượng bắt đầu săn thú thì nó đã bị chết đói rồi a!" Bên ngoài hai nam nhân bắt an nghị luận.

"Hay là do không hợp khẩu vị?"

"Từ trước đến giờ loài mèo không phải là toàn ăn mấy thứ này sao?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam nhin không được dựa đầu vào lồng sắt bắt đầu nôn khan.

Phản phát như coi tất cả thức ăn từ trước đến nay đều giống như cái thứ kia mà nôn ra hết.

Hai nam nhân nói thầm một lúc sau đó liền rời đi.

Như Tiểu Lam dựa vào một góc của lồng sắt không nhúc nhích, mắt nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn đang được đặt ở nơi đó, nàng liền nhắm mắt lại cố gắng quên đi sự tồn tại của nó.

Bên ngoài lồng sắt, đột nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng màu trắng.

Không biết có phải hay không mà sau khi biến thành động vật phản ứng của nàng càng thêm nhạy bén, lỗ tai nàng dựng đứng lên, mở to mắt cảnh giác.

Cái bóng trắng đã biến mất, nhưng bất quá trong không khí vẫn còn lưu lại mùi vị khả nghi.

Khi nàng đang dùng sức ngửi ngửi, thì hai nam nhân lúc nãy đã quay lại.

"Lần này nó sẽ ăn đi." Một người mở lồng sắt ra, ném vào trong một con chuột sống.

Má ơi, chuột sống!

Tất cả lông trên người Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Các người có phải người hay không, như thế nào có thể đối xử với một thực nữ như vậy!

Chuột sống bị bỏ vào trong lồng sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi, đồng thời cũng dọa tán loạn Như Tiểu Lam.

Lúc này nàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chạy trốn! Nếu thật sự còn ở chỗ này nữa nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Hai gã nam tử thấy mèo hương bị con chuột dọa đến nổi điên đâm đầu về phía trên lồng sắt, thì liền cảm thấy hoảng sợ.

"Mau...không được để nó bị thương, bằng không để Hoàng Thượng phát hiện..."

Hai người mở cửa lồng đang định đem con chuột sống lấy ra, Như Tiểu Lam liền như mũi tên vọt đến, cắn lên trên mu bàn tay người đang mở lồng.

Người nọ bị đau kinh hô một tiếng rồi rút tay về.

Cửa lồng mở rộng, Như Tiểu Lam không có ngăn trở vọt ra ngoài.

"Mau bắt lấy nó!"

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam sớm đã quan sát cẩn thận xung quanh, sau khi nhảy đến trên mặt đất nàng cũng không quay đầu lại mà lao về phía lều trại.

Đợi đến khi nàng đến gần lều trại mới phát hiện ra nơi nơi đều có rất nhiều binh lính trong tay cầm binh khí.

Cũng may hiện tại nàng chỉ là một con mèo hương, thân hình linh hoạt, động vài cái liền có thể chui qua dưới chân bọn họ.

Sau lưng là một loạt tiếng gào thét: "Bắt lấy nó, mau bắt lấy!"

"Đó là linh thú cống phẩm của Tề Quốc...đừng để cho nó chạy thoát..."

Linh thú là cái gì, chẳng lẽ nó là chủng loại hiếm sao?

Như Tiểu Lam bò lên một cái cây, ẩn thân dưới những tán lá, nhẹ nhàng thờ ra.

Quân lính trong tay cầm cây đuốc, đi tìm dấu chân mèo khắp nơi.

Ban đêm tối như vậy, mà lông trên người nàng lại màu đen, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng tìm được.

Một đội binh lính tìm qua dưới tàng cây nàng đang ẩn thân, quả nhiên họ không nhìn thấy nàng.

Liền ở thời điểm nàng đang thờ ra nhẹ nhõm, trên cây đột nhiên xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng như mũi tên lao về hướng nàng.

Sau cổ chuyển đến một trận đau nhức, một con chồn trắng chặt chẽ đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn xé cổ nàng.

Đây lại là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh phát ra lại là mấy tiếng "chít chít" mang theo chút non nớt.

Nàng đột nhiên ý thức được một sự thật tàn khốc: Nàng là một con mèo hương nhỏ, nhanh vuốt sắc bén còn chưa trưởng thành, đâu không lại con chồn trắng kia.

Móng vuốt buông lỏng, nàng từ trên cây rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nàng là động vật quý hiếm?

Như Tiểu Lam từ trên cây rơi xuống đất.

Thanh âm của quân lính càng ngày càng gần.

Xong rồi, lần này xong thật rồi! Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Sau cổ đau xót, ở trước khi rơi xuống đất, nàng liền bị con chồn trắng ngậm lên, thoáng cái thả người lên trên cây một lần nữa.

Chồn trắng kéo nàng đi trên những nhánh cây, nhánh cây quệt qua thân thể của nàng, rất đau.

Không phải đâu, chẳng lẽ kết cục của nàng là bị con chồn trắng này ăn hết? Đây đúng là bị ai a!

Chồn trắng kéo nàng hướng tới một cái cây khác nhảy đến, thì bị vướng phải một cành cây.

Sau cô truyền đến cảm giác đau rất.

Như Tiểu Lam nhìn không được nghĩ, nếu như bị con súc sinh này ăn thì không bằng ngã xuống chết còn tốt hơn!

Nàng liền liều mạng tránh, thân mình theo đó văng ra, một lần nữa rơi xuống.

Lá cây xẹt qua bên người, lần này rơi xuống phá lệ lâu hơn.

"Bùm!"

Nàng ngã xuống đầu bay đầy sao, nhưng lại không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, hơn nữa dưới thân còn có loại cảm giác mềm mại...

Đây là loại tình huống quý quý gì?

Cúi đầu, lại đối diện với một đôi mắt màu đỏ.

Quý a!

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng bên hông lại cảm thấy căng thẳng, bị người kia đè lại.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, đó là một nam nhân đang nằm ngửa ở trong bụi cỏ, toàn thân tái nhợt không có chút huyết sắc, trên mặt là một đôi mắt tràn đầy màu đỏ tựa như hai khối ngọc, trong bóng tối nhìn qua như là ánh mắt của dã thú, khiến người nhìn vào mà kinh sợ.

Thân mình Như Tiểu Lam cứng lại, nàng chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đáng sợ như vậy.

Ông trời ơi, thật vất vả mới thoát ra khỏi miệng của con chồn trắng, chẳng lẽ giờ lại bị dã nam nhân này ăn luôn sao?

Nàng kêu to lên, nhưng khi vào tai người khác lại là những thanh âm "chít chít" mềm mại, nhìn qua rất đáng thương.

Bên hông căng thẳng, nàng bị nam nhân nhấc lên đến ngang mặt.

Uy, đừng ăn ta a, ta một chút cũng không thể ăn, ta nhỏ như thế, gầy như thế... Mỗi ngày đều là ăn chuột chết... Người ăn ta vào nhất định sẽ bị trúng độc.

Trước mắt là một tiểu động vật không ngừng kêu "chít chít", như là đang cất lực muốn giải thích gì đó với hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, chỗ ngực vừa rồi còn đau đến mức không thở nổi, giờ không biết tại sao đã khôi phục lại như bình thường.

Không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cổ độc phát tác, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống như thế này.

Chẳng lẽ những loại dược liệu hắn dùng nhiều năm qua bây giờ mới có hiệu lực?

"Thế tử? Ngài có sao không?" Đúng lúc này, một hộ vệ từ trong bóng đêm chạy ra, vẻ mặt nôn nóng.

"Huyền Ngọc, đỡ ta dậy..." Thanh âm trầm thấp vang lên, Như Tiểu Lam đang bị hắn nắm trên tay cũng ngăn người.

Có thể nói chuyện bình thường, vậy chứng minh hắn không phải dã nhân?

Hộ vệ đỡ nam nhân kia ngồi dậy.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, Như Tiểu Lam bây giờ mới thấy rõ bộ dáng của hắn.

Con người vừa rồi còn đỏ như máu giờ đã phai nhạt đi rất nhiều, khôi phục lại sự trong suốt, nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

"Vật nhỏ này... Giống như có thể áp chế cổ độc phát tác."

"A?" Huyền Ngọc gãi gãi đầu "Sao lại có khả năng này được?"

Kỳ thực đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không tin là có loại sự tình này.

Hắn chậm rãi buông con mèo trong tay ra.

Thoát ly được khống chế của đối phương, Như Tiểu Lam liền bước lùi về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại hai bước, chợt thấy thân thể nam nhân kia cứng lại, suy sụp ngã trên mặt đất.

Không phải đâu, chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác mà bọn họ vừa nói?

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt mèo màu xanh, kinh hồn táng đảm nhìn chăm chăm nam nhân ngã trên mặt đất.

Đây là cái quỷ gì? Chẳng lẽ thật sự vì nàng là động vật quý hiếm, cho nên mới có loại khả năng này?

Người nọ vươn tay về phía nàng, tựa hồ là muốn nắm lấy nàng một lần nữa.

Như Tiểu Lam lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới thoát ra được, nàng mới không ngốc đến nỗi để người ta bắt lại một lần nữa đâu.

"Thế tử, người muốn thuộc hạ bắt nó sao?" Hộ vệ vội vàng lên tiếng, đồng thời rút bội kiếm từ bên hông ra.

Như Tiểu Lam xoay người vào một tiếng bò lên cái cây ở gần đó, nghe ra tiếng răng nanh hướng về phía thị vệ.

Nhìn liền biết bọn họ không phải là người tốt, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Xoay người đang chuẩn bị đào tẩu, chợt thấy phía đối diện xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dọa cho chân nàng mềm nhũn.

Con chồn trắng kia còn đang chờ nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Loạn y phục, xuống nhầm vùng cấm

Trong giây phút nhìn thấy con chồn trắng, cẳng chân Như Tiểu Lam lập tức nổi gân lên.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, hiển nhiên những binh lính đi bắt nàng đã tìm tới.

Này thật đúng là trước có sài lang, sau có hổ báo mà.

Hai chân ôm lấy đầu, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Không tính đến nguy hiểm ở trước mắt, chỉ riêng những vết thương do chồn trắng gây ra thôi cũng đã đủ làm cho nàng mất mạng rồi, cũng không biết có thể hay không sẽ bị con súc sinh này truyền bệnh đại lên trên người...

Trong thời gian ngắn cân nhắc giữa được và mất, nàng quyết định làm ra một hành động lớn mật.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng chạy đến bên nam nhân đang ngã trên mặt đất kia.

Vừa đúng lúc này hắn cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt nhuốm một màu đỏ tươi.

Như Tiểu Lam cố gắng bình ổn trái tim đang run lên: Ánh mắt hảo quái dị a, hắn thật sự sẽ không ăn nàng chứ?

Hộ vệ đứng ở một bên vừa định ra tay bắt lấy nàng, thì người nọ đã gian nan phun ra hai chữ: "Dừng tay..."

Hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam to gan chạy qua, móng vuốt dừng ở trên người hắn.

Một trận gió đêm thổi tới, Thanh Mặc Nhan ngửi được mùi vị của xạ hương nhàn nhạt.

Cổ độc vừa rồi còn ở trong người hắn tàn sát bừa bãi lập tức được bình ổn lại, cứ cách mười ngày nó lại tái phát đột ngột một lần, bây giờ lại biến mất đi cực kỳ nhanh chóng, thật giống như độc này chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, màu đỏ trên mắt một lần nữa rút đi.

Quả nhiên, suy đoán của hắn là đúng, vật nhỏ này có thể khắc chế cổ độc ở trong người hắn, hơn nữa nhìn nó bây giờ đang cực kì cảnh giác, tựa hồ đối với hắn không hề có một chút tín nhiệm nào.

Thanh Mặc Nhan thả chậm động tác trên tay, túm lấy con mèo hương kia.

Lúc này đây, vật nhỏ kia không hề động đậy qua, tuy rằng toàn thân căng thẳng, giống như đang phi thường khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có ý muốn đào tẩu.

Thanh Mặc Nhan đem nó đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn qua giống như là một đám lông xù, ở trong bàn tay to của hắn, mới thấy rõ hình dạng hóa ra chỉ là một con mèo con.

Ánh mắt tròn xoe màu xanh biếc chừng lớn lên, nhìn chăm chăm vào hắn.

"Bộ dạng có chút ngốc." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm nói.

Ngươi mới ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc!

Như Tiểu Lam nhìn không được muốn cào lên trên mặt hắn.

Xem hắn còn dám bảo nàng ngốc nữa không.

Hộ vệ đứng ở một bên liền tròn mắt há hốc mồm: "Thế từ...ngài...ngài không sao chứ?"

"Ân, chúng ta về thôi." Thanh Mặc Nhan đem mèo hương ôm vào trong ngực, xoay người đi về phía doanh trại.

"Người nào? Đứng lại!" Phía trước chuyển đến thanh âm tra hỏi của binh lính.

Thanh Mặc Nhan muốn mở miệng nói gì đó, liền cảm giác được vật nhỏ ở trong lòng đang không ngừng ngo ngoáy.

Cúi đầu xuống nhìn, thì thấy con mèo kia đang trèo lên trên ngực hắn, mở ra áo bên ngoài, chui vào trong y phục hắn...

Móng vuốt nhỏ nhấn xẹt qua làn da hắn, làm cho hắn có một loại cảm xúc nói không lên lời không biết là đau hay là ngứa.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay chuẩn bị đem nó tóm ra, nhưng nó lại chui xuống càng sâu hơn, toàn bộ người đều nằm trong y phục hắn.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện mấy chục người trên tay cầm theo cây đuốc: "Người nào!"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc liền mở miệng quát khê: "Lớn mật, Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang ở đây, đừng có vô lễ!"

Binh lính ngẩn người, thối lui hết về phía sau.

Tuy rằng bọn họ không biết Đại Lý Tự Thiếu Khanh trông như thế nào, nhưng quan phục ở trên người đối phương họ lại nhận ra được.

Áo bào thêu vân hạc, trên eo đeo ngọc bội lưu li, chi thêu màu vàng, xanh, đỏ, tím dệt thành hoa cẩm vân hạc...kia chính là trang phục mà quan tứ phẩm mới có.

Quân lính yên tĩnh nhường ra một con đường, Thanh Mặc Nhan sắc mặt lạnh lùng, mang theo Huyền Ngọc đi vào trong doanh trại.

"Không biết Thiếu Khanh đại nhân có gặp qua một con mèo hương màu đen hay không?" Một người thủ lĩnh ở sau lưng nhìn không được hỏi một câu.

Bước chân Thanh Mặc Nhan hơi khựng lại, đúng lúc này, hắn cảm giác được ở trong y phục tiểu gia hỏa kia đang liều mạng bám lấy thân thể hắn, mục đích để ngăn cho bản thân không bị trượt xuống.

"Không có." Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, không hề quay đầu lại.

Lúc này Như Tiểu Lam đang hồi hận muốn chết, nàng chỉ lo đến việc đem chính mình giấu đi, ai ngờ đầu lại chui nhào vào tầng xiêm y ở trong cùng của

hắn.

Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thân thể nam nhân ở cự ly gần đến thế.

Hơn nữa điều khiến nàng phát điên chính là, làn da hắn thể nhưng lại phi thường bóng loáng, nàng căn bản là bám không được, thân thể càng không chịu không chế mà trượt xuống phía dưới.

Không cần a...xuống thêm chút nữa...xuống thêm chút nữa thì sẽ đến "vùng cấm địa" kia a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trước tìm một chủ nhân cho ăn no rồi tính sau

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong lều trại.

Một đường này hắn đi cực kỳ vội vàng, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Huyền Ngọc phi thường lo lắng, vừa định tiến lên dò hỏi thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan: "Đến chỗ thái y lấy một ít thuốc trị thương về đây."

Huyền Ngọc đành phải nghe lệnh rời đi.

Màn trướng lều trại vừa rũ xuống, gương mặt bình tĩnh thong dong của Thanh Mặc Nhan liền biến mất không thấy đâu, hắn hoang mang rối loạn kéo y phục ra, duỗi tay vào trong muốn lôi vật nhỏ đang làm loạn trong quần áo hắn kéo ra ngoài.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã bắt đầu choáng váng, thân mình không ngừng trượt xuống, mắt nhìn đã trượt tới bên hông hắn, xuống thêm chút nữa sẽ đến cái vùng cấm địa nguy hiểm kia.

Thanh Mặc Nhan vì muốn cởi áo ngoài, cho nên trước tiên chỉ có thể tháo đai lưng ra trước.

Ai ngờ hắn vừa mới cởi đai lưng xuống thì ngay lập tức cảm thấy hối hận.

Vật nhỏ trong xiêm y không hề có chút cản trở liền tiếp tục trượt xuống dưới, móng vuốt nhỏ nhỏ vô tình xẹt qua bụng hắn...

Thanh Mặc Nhan hít vào một hơi, trực tiếp thò tay vào lưng quần muốn bắt con mèo hương ra.

"Thế tử, được tới..." Huyền Ngọc cầm được chạy chậm tiến vào, kết quả là vào thời điểm nhìn thấy Thanh Mặc Nhan, cả người hắn ngay lập tức bị hóa đá.

Đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, thế tử phủ hầu gia... Lại một tay lôi kéo quần, một tay khác thì thò vào trong lưng quần...

"Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!" Huyền Ngọc cứng đờ người cúi đầu đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hết xanh lại chuyển sang tím: "Quay lại đây!"

Thời điểm Huyền Ngọc quay vào trong một lần nữa, Thanh Mặc Nhan đã bắt được đầu sỏ gây chuyện kia.

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt vô tội, đôi mắt mèo màu xanh ngắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ là một con mèo vô tội thôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn vào mèo hương đang ngồi xôm ở trên đùi hắn, khóe miệng ngăn không được mà run rẩy: "Ta thật đúng là không biết, nguyên lai loài mèo hương cư nhiên lại háo sắc đến như thế."

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che mặt lại.

Xong rồi xong rồi, cả một đời anh minh của nàng, tất cả đều bị tròn vùi rồi.

Bởi vì vết thương sau cổ nàng rất nghiêm trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan giúp nàng bôi qua dược liệu sau đó dùng một mảnh vải băng bó lại, cuối cùng còn nhìn nàng với ánh mắt như nhìn tặc khẩu.

Nhìn vẻ mặt của mèo hương mang theo sự ghét bỏ, trong ánh mắt của Thanh Mặc Nhan liền hiện lên một tia quang mang.

Khó tránh những người bên ngoài tìm kiếm nó khắp nơi như thế, động vật có linh tính như này chắc là có thể nghe hiểu tiếng người đi?

Nó vốn là cống phẩm dùng để dâng lên cho hoàng đế, nhưng mà xem ra hiện tại, hẳn phải đem nó lưu lại rồi.

Chỉ cần nghĩ tới có nó ở đây, sau này hẳn sẽ không phải chịu khổ mỗi khi cổ độc phát tác nữa, tâm tình hẳn liền tốt lên rất nhiều.

Bên ngoài lều trại vẫn truyền đến thanh âm đi lại của binh lính.

Như Tiểu Lam kinh hồn vãnh tai lên nghe, sợ bọn họ sẽ tìm ra được nàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy bộ mặt sợ hãi của nàng, liền thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta đảm bảo sẽ không đem ngươi ra giao cho bọn họ."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hắn, sao hắn có thể chắc chắn là nàng có thể nghe hiểu những gì hắn nói?

Thanh Mặc Nhan không để ý đến ánh mắt của nàng, quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Ngươi đi kiếm chút thức ăn cho vật nhỏ này đi."

Nhìn màu lông của nó u ám, bụng thì xẹp lép, hẳn là đã lâu rồi chưa được ăn gì.

Vừa nghe đến có đồ ăn, ánh mắt Như Tiểu Lam liền sáng lên.

Chủ nhân, ngươi đúng là người tốt, đây chính là tình nghĩa chủ tớ trong truyền thuyết đi?

Đám lông xù xù ở trên đầu liền cọ vào tay hắn một cái.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt tìm được một chủ nhân cho nàng ăn no là được rồi, còn những chuyện sau này thì từ từ tính sau.

Mắt trông mong nhìn, rốt cuộc Huyền Ngọc đã quay trở lại.

Như Tiểu Lam đứng ở trên Đồi Thanh Mặc Nhan, kích động đến nỗi bốn chân đều run cả lên.

Ba ngày, nàng đã bị bỏ đói những ba ngày.

Huyền Ngọc lấy ra một cái mâm đặt ở trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không thể nhẫn lại thêm được nữa, nàng thò người ra nhìn về phía cái mâm, liền thấy Huyền Ngọc bỏ vào mâm một đồ vật: Chuột chết.

Hóa đá!

Gương mặt Như Tiểu Lam lập tức đen lại.

Đây là tình nghĩa chủ tớ vừa nói sao?

Vì cái gì tất cả mọi người đều nghĩ là ta thích ăn cái thứ này, mệnh ta sao lại khổ đến như vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu chút nữa chết đuối ở trong chén

Huyền Ngọc khó hiểu trừng mắt nhìn mèo hương.

"Ngươi cảm thấy nó thích ăn thứ này?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

Huyền Ngọc trung thực gãi gãi đầu: "Thuộc hạ cảm thấy nó rất thích mà, ngài xem nó còn đang kích động a."

Kích động cái muội muội ngươi, ta đây là đang tức chết có được hay không!

Như Tiểu Lam tức giận thở phì phò.

Cho ta ăn cái thứ này, ta liền cào hòng mặt ngươi.

Nàng hướng về phía Huyền Ngọc nghe răng trợn mắt rít gào, nhưng thanh âm nàng phát ra lại cực kỳ non nớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên có một bàn tay to chặn mắt tằm mắt của nàng.

Trong khi Như Tiểu Lam còn đang ngây người, cái tay kia đã duỗi đến chỗ nàng, cường ghênh đem miệng nàng mở ra.

Ngón tay có chút thô ở trong miệng nàng tùy ý khuấy đảo, nàng liền không ngừng trốn tránh, muốn đem ngón tay đối phương đẩy ra ngoài.

"Vẫn là răng sữa." Thanh Mặc Nhan đánh giá qua hàm răng của nàng.

"Huyền Ngọc, người đến nhà bếp lấy một ít sữa dê đến đây."

Sữa dê!

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Tuy cũng không phải là thứ nàng thích, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là đồ ăn của con người, nàng nhin.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Huyền Ngọc bưng một cái chén nhỏ bước vào.

Lần này Thanh Mặc Nhan không để Huyền Ngọc đặt cái chén nhỏ lên trên mặt đất, mà lại duỗi tay trực tiếp nhận lấy.

"Thế tử." Huyền Ngọc có chút do dự. "Để thuộc hạ làm cho."

Hắn thấy, chủ tử nhà hắn tay chỉ lên cầm bút, hoặc rút kiếm, sao có thể để chủ tử tay hầu hạ cho một con mèo hương ăn được.

"Không cần, người đi ra ngoài đi." Thanh Mặc Nhan đem chén sữa ầm áp cầm ở trên tay.

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng bất chấp cái gì mà thực nữ ưu nhã rụt rè, đưa hân đầu chui vào trong chén.

"Lộc cộc lộc cộc....."

Gặp quý a, cái chén này sao lại sâu đến như thế, nàng sẽ chết đuối mất.

Như Tiểu Lam giữa giữa không ngừng, muốn rút đầu từ trong sữa dê ra.

Nhưng mà tình cảnh hiện giờ của nàng rất nguy hiểm, chén này quá sâu, chân sau của nàng đã vung lên loạn xạ ở trên không khí.

Chẳng lẽ...kết cục cuối cùng của nàng là bị chết đuối ở trong một chén sữa sao, trong giây phút này nàng như đã nhìn thấy qua các đời tổ phụ đang hiện về.

Kia có một cụ ông đang vuốt cằm, cười tủm tủm nói với nàng: "Bé con, cứ lỗ lự cho tốt, rồi sớm một chút đi theo ta nha."

A a a a, cái quý gì!

Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Mặc Nhan đem nàng kéo ra.

Gương mặt Như Tiểu Lam dính đầy sữa dê, thật quá đáng sợ, nàng còn tưởng sẽ bị ông lão tổ phụ kia đem xuống địa ngục luôn chứ.

Thanh Mặc Nhan mày nhíu chặt lại, lấy khăn lau mặt cho nàng: "Chưa từng thấy qua loài động vật nào ngốc như người."

Như Tiểu Lam mang về mặt vô tội.

Thanh Mặc Nhan hơi để nghiêng chén lại, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thuận lợi uống đến lo lê, xong xuôi còn vuốt bụng nhỏ tròn vo rồi ngáp một cái.

Bên ngoài lều trại vẫn còn những âm thanh ồn ào.

Thanh Mặc Nhan phát tay áo tắt đi ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn không bị cô độc phát tác mà có thể an an ổn ổn ngủ ngon, việc này trước kia có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Trong đêm tối, hắn nhìn vào cái thứ đã cuộn thành một đoàn, quả cầu toàn là lông đang ghé vào ngủ ở bên người hắn, trong con người đen trắng rõ ràng bắt đầu hiện ra sóng ngầm cuộn cuộn.

Đây gọi là ý trời sao?

Có vật nhỏ này ở đây, hắn rốt cuộc sẽ có cơ hội tìm ra phương pháp giải cô độc, có một số sự việc cũng đã tới lúc sáng tỏ rồi.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nàng bị tiếng trống ở ngoài làm cho bừng tỉnh, phát hiện trong lều chỉ còn lại mỗi mình nàng, Thanh Mặc Nhan không biết đã đi đâu.

Nàng trở mình, chợt thấy trên đùi có chút khác thường, quay đầu liền thấy, có một dải lụa một đầu buộc ở trên đùi nàng, còn đầu kia thì bị buộc lên trên mép giường.

Người kia...cư nhiên lại coi nàng là động vật mà buộc lại!

Nàng dùng sức lôi kéo dải lụa.

Hỗn đản, người với người quan trọng nhất là phải tín nhiệm nhau, đây là hấn sợ nàng chạy trốn sao.

Ở lúc nàng đang dùng toàn lực xé rách dải lụa, có một bóng dáng màu trắng đang lặng yên đi vào trong trại...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp lại chồn trắng

Như Tiểu Lam tròn tròn đôi mắt.

Lại là cái con chồn trắng kia! Rốt cuộc là nó muốn như thế nào, tại sao cứ đuổi theo nàng không chịu buông tha?

Bởi vì trên đùi bị dải lụa buộc lại, Như Tiểu Lam căn bản là không chạy trốn được, đành phải chui cả người vào trong chăn.

Lều trại vô cùng im ắng, đến nửa ngày cũng không nghe thấy được một chút động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam nhìn không được vuren đâu ra nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Đột nhiên một cái mồm rộng với đầy những chiếc răng bén nhọn hiện lên ở trước mặt nàng, dọa cho lông trên người nàng đều dựng hết cả lên.

Móng vuốt của chồn trắng chụp tới, đánh cho nàng mất bay đầy sao.

Sau cổ tê rần, ngay sau đó cả thân thể đều bị kéo ra khỏi ổ chăn.

Chồn trắng kéo Như Tiểu Lam nhảy xuống giường, bởi vì trên đùi nàng bị dải lụa buộc lại, cho nên nó không thể đem nàng kéo ra bên ngoài được, cuối cùng nó đành phải bỏ Như Tiểu Lam ra, rồi quay đầu lại đi cắn dải lụa kia.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn tròn ở một bên, giống như hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Ở thời điểm chồn trắng thuận lợi cắn đứt dải lụa, Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy lên trên cái bàn.

Trên mặt bàn có để một ấm trà, kích thước của nó vừa lúc so với thân thể nàng lớn hơn một chút, nhưng miệng ấm lại rất hẹp.

Vốn dĩ với thân thể của nàng thì tuyệt đối sẽ không qua được miệng ấm, nhưng trong thời khắc sinh tử, nàng cũng không biết bản thân đã lấy sức lực ở đâu ra, cố gắng hết sức chui vào bên trong.

Chờ đến thời điểm chồn trắng chạy lên đây, thì nàng đã thành công đem toàn bộ thân thể chui vào trong ấm trà.

Ấm trà bị chồn trắng đụng ngã, lộc cộc lộc cộc lăn xuống trên mặt đất, bất quá cuối cùng cái ấm vẫn không bị vỡ.

Như Tiểu Lam mừng thầm trong lòng.

Hình thể chồn trắng so ra lớn hơn nàng, móng vuốt căn bản là với không tới trong ấm được, nó vẫn cứ không ngừng nắm lấy miệng ấm trà.

"Tiểu bạch, có bản lĩnh thì vào đây đi." Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chồn trắng đi qua đi lại xung quanh ấm trà, trong cổ họng phát ra thanh âm uy hiếp.

Ấm trà bị nó lăn tới lăn lui, dần dần, Như Tiểu Lam có cảm giác như bị say xe.

Mau dừng lại, ta muốn nôn ra.....

Đúng lúc này, bên ngoài lều trại truyền đến thanh âm của binh lính: "Có người nhìn thấy linh thú chạy trốn vào trong cái lều này, thỉnh nhường đường cho, chúng ta đang phụng mệnh điều tra."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm của Huyền Ngọc, tựa hồ là muốn ngăn cản đám binh lính kia.

Bất quá đến cuối cùng, những người đó vẫn vọt vào được.

Chôn trắng thấy thế liền vứt bỏ ấm trà, "vèo" một cái chui ra ngoài.

"Nó ở đó!" Có người kêu lên sợ hãi.

Chôn trắng chạy xuyên qua dưới chân binh lính.

"Không phải là..."

Huyền Ngọc tiến vào thấy cảnh tượng ở trong lều trại thì ngay lập tức kinh sợ.

Buổi sáng khi thể tử rời đi đã dặn dò hần phải bảo vệ cho con mèo hương kia vậy mà bây giờ lại không thấy nó đâu, bất quá hiện nay còn có nhiều binh lính đang ở đây nên hần không thể để lộ ra quá nhiều điểm khác thường.

Bởi vì con mèo hương kia là công phẩm tiến cống, đáng lẽ ra bọn họ phải đem nó giao ra.

Nhưng mà nó lại có thể khắc chế cô độc ở trong người thể tử, thế nên dù có phạm phải tội khi quân, thì hần cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài.

Binh lính tìm kiếm khắp nơi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong ấm trà, đều bị những người đó đi qua đi lại đá phải, khiến cho ấm trà không ngừng lăn qua lăn lại.

Nàng ôm đầu cảm giác choáng váng, trong lòng không ngừng khẩn cầu những người này mau rời đi.

"Ai cho các ngươi vào đây." Ngoài cửa truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

"Thiếu Khanh đại nhân." Thống lĩnh binh lính đi lên hành lễ, "Ta đang phụng mệnh đi tra xét tung tích của linh thú trốn thoát."

Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở dải lụa buộc trên mép giường đang lặng yên rơi trên mặt đất, lông mày hần chợt nhíu chặt lại.

"Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là ý chỉ của thái tử điện hạ." Người nọ giải thích.

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Đi ra ngoài!" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại: "Nơi ở của quan tứ phẩm không có thánh chỉ là không được vào, quy củ này chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?"

Một binh lính thấy thế thì trộm lời kéo thống lĩnh của bọn họ.

"Một khi đã như vậy...ta không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa." Đầu óc bọn lính rối tinh rối mù đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn Huyền Ngọc đang đứng bên cạnh.

Mặt Huyền Ngọc liền đỏ lên: "Đều là lỗi của thuộc hạ...không ngăn cản được bọn họ..."

"Đi ra ngoài." Thanh Mặc

Nhan hiển nhiên không có thời gian đi sinh khí với hần.

Huyền Ngọc ủ rũ cụp đuôi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ở trong chỉ còn mỗi mình Thanh Mặc Nhan, hần mới đi đến đem nửa dải lụa đang bị rơi trên mặt đất nhặt lên.

Trên mặt lụa có dấu vết bị găm cắn, nhưng mà việc này tuyệt đối không phải là do vật nhỏ mới có mấy cái răng sữa kia có thể làm ra được.

"Vật nhỏ, ra đây." Thanh Mặc Nhan thấp giọng gọi.

Chương 7: Ném lá trà vào mặt hắn

Như Tiểu Lam ở trong ấm trà bị xoay đến trời đất u ám, sau khi nghe thấy thanh âm của Thanh Mặc Nhan nàng rất muốn đem đầu vuron ra khỏi ấm.

Đang ở trong bóng tối nàng cảm giác được ấm trà có chút chấn động, phát ra một tiếng trầm vang.

Trên thân ấm trà xuất hiện một cái khe hở.

Thanh Mặc Nhan đem từng mảnh nhỏ của ấm trà tách ra, lúc này mới thấy được một con mèo hương màu đen đang chọt vật bò ra ngoài.

Bởi vì ở bên trong vẫn đang còn một nửa ấm nước trà, cho nên toàn thân Như Tiểu Lam đều bị ướt sũng.

Theo bản năng của động vật sau khi chui ra ngoài nàng liền giẫy hết nước trên người đi.

"Phác lập lập." Một trận nước trà bay ra, nàng đang chuẩn bị "nhiệt tình" quay về phía "chủ nhân" vừa mới cứu mình để bày tỏ sự cảm tạ.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy cả gương mặt Thanh Mặc Nhan toàn là nước trà, ở trên còn dính thêm mấy lá trà nữa...

"Không muốn chết thì an tĩnh cho ta." Thanh Mặc Nhan đi ra lấy khăn lau mặt, rồi đi đến lau qua bộ lông cho nàng, không màng đến người nàng vẫn đang còn ướt, trực tiếp nhấc nàng lên cho vào trong cổ áo.

Bất quá bây giờ hắn đã chú ý hơn, không để cho vật nhỏ này đi vào lớp trong cùng của y phục.

"Nghe đây, từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải ở chỗ này, không được phép nhúc nhích, cũng không được gây ra tiếng động." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi sau đó gọi Huyền Ngọc ở bên ngoài tiến vào.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Về mặt Huyền Ngọc mang theo khó hiểu.

"Hồi đô thành." Thanh Mặc Nhan đội lên mũ có rèm, dùng màn che của mũ che đi khuôn mặt.

Dù cho vẫn đầy một bụng nghi vấn, nhưng mà Huyền Ngọc vẫn rất thành thật đi theo.

Hai người đi một đường ra khỏi doanh trại, ở đó sớm có người đã chuẩn bị sẵn ngựa đang chờ ở bên ngoài.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là ngựa ngài cần." Người nọ tiến lên đưa dây cương cho hắn.

Thanh Mặc Nhan tay cầm lấy dây cương đang chuẩn bị lên ngựa, thì chợt nghe thấy sau lưng có người nói: "Thanh thế tử xin dừng bước."

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy từ trong doanh trại đi ra một công tử tuổi còn trẻ mặc trên người một bộ y phục màu trắng.

"Bái kiến Thái Tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan đem dây cương đưa cho Huyền Ngọc, sau cho chấp tay lại thi lễ.

"Thanh thế tử đây là muốn đi đâu?" Thái Tử thái độ ôn hòa, không có một chút gì gọi là kiêu căng, nhìn qua như một vị công tử nho nhã nhẹ nhàng.

"Thần thể thần không được khỏe, cho nên thần đã tâu lên với Hoàng Thượng, xin cho phép thần được về trước." Thanh Mặc Nhan nói.

"Nga, kia thật là đáng tiếc." Thái Tử dùng ống tay áo che khuất đi đôi môi, ho nhẹ một cái "Sớm nghe nói qua thân thể Thanh thế tử từ nhỏ đã không tốt, bỗng điện hạ cũng vậy nên trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm, vốn tới đây để bồi phụ vương đi săn, nhưng chỉ tiếc là một cơ hội tự mình ngồi lên lưng ngựa để săn bắn cũng không có..."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tiếp tục nghe Thái Tử điện hạ không ngừng "oán giận", đôi lông mày liền hơi nhíu chặt lại.

Hắn với Thái Tử cũng không tính là thân thiết, vì sao đối phương lại cố tình nói cho hắn nghe những lời này?

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, thần còn phải lên đường, xin cáo từ trước." Thanh Mặc Nhan vội vàng thi lễ, cũng không đợi Thái Tử mở miệng đã

cầm lấy dây cương rồi xoay người lên ngựa.

Huyền Ngọc cũng lên ngựa, đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, hai người giục ngựa như bay mà đi.

Thái Tử đứng ở cửa doanh trại, nhìn theo bóng dáng hai con chiến mã đã đi xa, ánh mắt mang theo khác thường.

Đúng lúc này, một con chồn trắng từ trong bụi cỏ nhảy ra, linh hoạt nhảy lên đứng trên vai Thái Tử.

"Người có phát hiện ra linh thú kia không?" Thái Tử hỏi.

Chồn trắng kêu chi chi hai tiếng, thần sắc có chút mất mát.

"Đáng tiếc, không bắt được linh thú kia." Thái Tử sâu kín buông tiếng thở dài, sau đó khôi phục lại bộ dáng tươi cười vô hại, không chút để ý đến chồn trắng ở trên vai "Không vội, tương lai chúng ta còn dài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nội tâm ta không hề dao động

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan, dùng thời gian chín ngày mới về đến đô thành.

Đến khi vào thành, nàng liền cảm thấy dù có nhìn nhiều đến đâu cũng vẫn không đủ.

Đối với nàng mà nói, nhìn đâu đâu cũng toàn là những điều mới lạ, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy thành trì ở cổ đại.

Trên đường rộn ràng nhộn nhạo, tiếng rao bán của những hàng dọc ven đường, trong không khí toàn là mùi hương của mỹ thực.

Những mùi hương kia không có lúc nào là không câu lấy tâm nàng, mấy ngày vừa qua, mỗi bữa nàng cũng chỉ được uống một chút sữa dê, trong miệng đã sớm thấy nhạt lăm rồi.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Vị này chính là một chủ tử có tiền, nàng biết chỉ cần hần mở miệng thôi thì nàng sẽ được ăn uống thỏa thích.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của vật nhỏ đang nằm trong lòng ngực.

"Nhìn cái gì, người mới chỉ có mấy cái răng sữa, ngay cả miếng thịt cũng cắn không được, vậy mà còn muốn ăn cái khác?"

Trực tiếp đưa ra lời nói đá kích người.

Như Tiểu Lam hung hăng cắn chặt hàm răng lại, quay đầu đi không thèm để ý đến hần nữa.

"Tức giận?" Trải qua mấy ngày ở chung, Thanh Mặc Nhan càng lúc càng thấy con mèo hương này rất thú vị.

Nó chẳng những có thể nghe hiểu lời hần nói, hơn nữa có lúc còn thể hiện nhiều cảm xúc rất phong phú, đối với những thứ ăn vào trong miệng, nó đặc biệt rất để ý, ở mỗi thời điểm hần ăn cơm, hần phát hiện ra ánh mắt nó đều đang sáng long lanh, kia bộ dáng vạn phần chờ mong của nó thực sự làm cho người ta phải mềm lòng.

Chỉ đáng tiếc, nó vẫn còn quá nhỏ, đến cả miếng thịt cũng cắn không được.

"Huyền Ngọc, đi mua hai cái về đây." Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang uể oải ỉu xiu trong lòng ngực nói.

"Vâng." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, đi đến một cửa hàng ở ven đường.

Lỗi tai Như Tiểu Lam lập tức dựng lên.

Không tốn quá nhiều công phu, Huyền Ngọc đã trở lại.

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan đem bao giấy dầu mở ra, bên trong lộ ra hai cái bánh rán trái cây giống y hệt nhau.

Cái gì đây a, còn tưởng là thứ gì ăn ngon, sao lại là loại đồ vật này...

Thanh Mặc Nhan cầm một cái lên, thông thả ung dung cắn một miếng.

Gạch cua ở bên trong lộ ra ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại nhân khác. (#Linh: Đoạn này ta chịu, cầu mọi người thông cảm = _ =)

A a a a, nhin không nổi nữa.

Như Tiểu Lam mắt sáng đứng dậy, hai cái móng vuốt nhỏ gắp gao túm lấy quần áo của Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tốt, chủ nhân soái, ta đây cũng muốn ăn.

Vì ăn, nàng đúng là đã mang hết mặt mũi đem đi bán.

Dù sao hiện tại nàng đã bị biến thành động vật, không bằng bây giờ cố gắng để tồn tại, so với việc chạy trốn rồi phải ăn chuột chết, thì thà rằng trước mắt lấy lòng vị thế từ hậu gia này còn hơn, ít nhất hẳn sẽ không đem nàng nhốt vào trong lồng.

Hon nữa tên này nhìn qua cũng rất soái nha.

Thanh Mặc Nhan lại cắn một miếng, cười như không cười nhìn Như Tiểu Lam liếc mắt một cái.

"Muốn ăn?"

Muốn ăn muốn ăn.

Nàng gật đầu lia lịa.

Thanh Mặc Nhan để ý đến động tác của nàng, càng thêm cảm thấy thú vị.

Nó quả nhiên là hiểu hẳn đang nói gì, hon nữa cặp mắt màu xanh biếc kia còn tỏa ra tràn đầy khát vọng với đồ ăn.

Thật là một vật nhỏ dễ thỏa mãn.

Không giống với những người hẳn biết...trước mặt thì thể này, nhưng sau lưng lại thể khác.

"Chính là ngươi có thể cắn được sao?" Thanh Mặc Nhan lấy cái còn lại đưa cho nàng.

Như Tiểu Lam dùng chân gắp gao ôm lấy bạch giấy dầu, mở to miệng cắn xuống.

Tiếp theo...

Không có tiếp theo.

Răng sữa của nàng cắn sâu vào lớp xốp mềm bên ngoài, toàn bộ miệng bị lấp đầy, không cử động được.

Như Tiểu Lam mặt không biểu tình ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nội tâm nàng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Đến ăn mỹ thực cũng gặp phải chuyện như thế này, ông trời mau xuống đây lôi kiếp, rồi đánh chết ta luôn đi.

"Àm vang" Một tiếng, trên không trung thật sự vang lên tiếng sét.

Dọa lòng to trên người nàng đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói chơi thôi mà, ai biết được chết ở đây xong còn có thể trở về thế giới của ta hay không, ta tuổi trẻ mĩ mạo như thế, mới không nghĩ là sẽ đi đầu thai sớm đâu.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan đưa bàn tay lại đây, đem bánh ở trên miệng nàng lấy ra.

"Cái gì cũng không ăn được, ngươi thật may mắn khi gặp được ta, bằng không ngươi sớm đã bị chết đói rồi." Thanh Mặc Nhan cắn một cái, nhưng hẳn lại không ăn luôn, mà là phun ra ở trong tay "Này, ăn đi."

Như Tiểu Lam trực tiếp hóa đá.

Này ngữ khí sao lại kiêu căng đến như vậy? Bảo nàng ăn đồ từ trong miệng hẳn nhả ra...mặt trên còn đang dính nước miếng của hẳn...

Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép!

Nàng muốn xoay đầu đi chỗ khác, nhưng mà bản năng động vật lại phản bội nàng.

Miệng đưa lại gần...

Thơm quá!

Nước mắt chảy dòng, trong miệng lại nhai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp rắc rối, bị mê hoặc bởi cỏ bạc hà mèo (*)

*) Cỏ bạc hà cho mèo là một loài thực vật, nó có thể kích thích loài mèo khiến cho chúng có một vài hành động đặc biệt, vì vậy được gọi là cỏ bạc hà mèo (còn gọi là Catnip cho mèo).

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan tiến vào một tòa phủ đệ.

Bên ngoài phủ có treo một tấm biển ở trên có viết hai chữ vàng thật lớn: Thanh phủ.

"Thế tử ngài đã trở về!" Đám hạ nhân trong phủ đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, đi nhanh vào trong phủ, Như Tiểu Lam trốn ở sau áo choàng của hắn, chỉ để lộ ra một nhúm lông xù ở trên đầu, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên là một chủ nhân có tiền có thế.

"Hầu gia đang ở trong phủ, thế tử có cần đi qua đó không?" Quản gia cẩn thận hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc có vẻ có chút âm trầm.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn chính là lúc cổ độc trong người hắn phát tác, mỗi lần độc phát tác hắn đều đóng cửa lại không dám ra ngoài, hoặc là tìm một cái địa phương không ai biết, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác thấy được một mặt yếu ớt nhất của hắn.

"Để ngày mai nói sau." Thanh Mặc Nhan xoay người đi vào sân, cũng theo bản năng giờ tay ra sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam.

Lần trước nó thành công khắc chế cổ độc ở trong người hắn, không biết bây giờ có còn hiệu quả hay không.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Thanh Mặc Nhan cời y phục ra, sai người chuẩn bị nước để tắm gội.

Ai ngờ trong lúc hắn đang tắm rửa, tiểu gia hỏa không an phận nào đó liền nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, ngoài đi đường ra vẫn là đi đường, làm nằng nhảm chán muốn chết, nghĩ vậy nằng liền nhảy ra bên ngoài bằng đường cửa sổ.

Bên ngoài chính là hoa viên, bởi vì thân hình nằng nhỏ xinh, cho nên chui vào trong bụi hoa mà cứ ngỡ như là đang tiến vào rừng rậm, không đến mấy phút sau nằng thật sự đã bị lạc đường.

Nằng đi tới đi lui, cảm thấy mấy gian nhà ở đây đều rất giống nhau, dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết đâu mới là gian nhà vừa nãy.

Đột nhiên, nằng ngửi thấy được một mùi hương thơm mát.

Ngay sau đó, thân thể nằng liền không nghe theo khống chế mà chạy về hướng có mùi hương kia, nhảy vào một mảnh đất trong bụi cỏ, điên cuồng quay cuồng ở trong đó, miệng không ngừng kêu chít chít, dùng chân trước ôm những lá cây kia, không ngừng dùng đầu cọ đi cọ lại...

Mẹ ơi, ta đây là bị làm sao vậy!

Như Tiểu Lam cảm giác như chính mình đang say, cảnh tượng trước mắt bắt đầu lay động, rồi lại như thấy được tổ phụ đang đứng ở trước mặt nằng.

"Bé con, tất cả những bảo bối của ta đều giao hết cho ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho tam thúc ngươi biết, bằng không cái gia tử bại hoại kia nhất định sẽ đem hết tất cả đi bán a!"

Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nàng rất muốn nói cho lão nhân gia biết: Đã quá muộn rồi, hiện giờ nàng đã bị biến thành động vật, muốn quay về cũng không được, không thể giúp hấn đi bảo vệ mấy món bảo bối kia...

Nàng ngửa đầu kêu chít chít vào hư không, liền bị hai nha hoàn đi qua phát hiện.

"Trời ạ, cô bạc hà mèo của Liên cô nương.. tất cả đều bị phá hỏng hết rồi!" Hai nha hoàn kia kêu lên sợ hãi rồi sau đó lao nhanh tới, bắt được vật nhỏ đang bị cô bạc hà ảnh hưởng, mới nhìn ra được là một con mèo hương màu đen.

"Đây không phải là con mèo hoang mà thể tử mang về sao?" Có người nhận ra vội vàng nói.

"Thật khó nhìn, lớn lên sao lại gầy đến như thế."

Bởi vì sau cổ còn có vết thương, thế nên mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn chưa được tắm rửa, vừa rồi còn ở trong vườn chui tới chui lui, trên người thì dính đầy bùn đất cùng cọng cỏ, nhìn qua xác thực không có điểm nào đẹp.

Lỗi tại bị người ta nắm, Như Tiểu Lam dùng sức lắc lắc đầu, ý muốn thoát ra khỏi tay người nọ.

Nhưng mà nàng vẫn đang bị vây trong ảo giác của cô bạc hà, tựa như một người uống say, căn bản không thể tự khống chế thân thể của chính mình.

"Tiểu súc sinh từ đâu tới?" Đúng lúc này, từ trong viện đi ra một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người y phục hoa lệ, đến khi nàng nhìn thấy bụi hoa bị Như Tiểu Lam phá hỏng thì sắc mặt hoàn toàn bị biến đổi "Đây là ai làm?"

"Liên cô nương, là con mèo hoang này làm."

"Các ngươi trông coi vườn như thế sao, thế nhưng lại để cho con súc sinh hoang dã này đi vào trong, thật vất vả thể tử mới hồi phủ một lần, trong vườn lại bị loạn thành như vậy... Nếu mà chọc giận đến người, ta xem các ngươi ai có thể đứng ra để chịu trách nhiệm!" Liên cô nương vừa to tiếng vừa chỉ tay vào từng người một.

Bọn nha hoàn đồng loạt cúi thấp đầu xuống.

Như Tiểu Lam mờ mịt mờ to mắt, nhìn cái nữ tử đang khoa tay múa chân kia.

Liên cô nương đang mắng hăng say, đột nhiên phát hiện ra con "mèo hoang" kia đang dùng một đôi mắt xanh mon mon nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt sâu kín, ngay cả nửa điểm sợ hãi cũng không có.

"Lá gan của tiểu súc sinh này cũng không nhỏ, gây ra chuyện lớn như thế mà còn tưởng rằng sẽ sống sót?" Liên cô nương tỏ ra chán ghét nói "Đi mang chó đất lại đây, đem con mèo hoang này dút cho nó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngao ô ngao ô thể tử tha mạng!

Như Tiểu Lam nghe thấy một trận tiếng kêu "gâu gâu".

Nàng lắc lắc đầu.

Trước mắt có thứ gì đó đang kêu về phía nàng.

"Kêu cái gì mà kêu, còn kêu nữa tỷ sẽ làm thịt ngươi!" Đây gọi là rượu mạnh làm tăng sự can đảm của con người, bởi vì bị cô bạc hà làm cho ảnh hưởng, nên hiện tại Như Tiểu Lam chẳng khác gì người đang uống say.

Bọn nha hoàn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn về phía "mèo hoang" đang không ngừng kêu "chít chít" về phía con chó, con chó kia ban đầu còn rất oai phong lẫm liệt, vậy mà bây giờ lại đứng im một chỗ không dám tiến lên một bước.

Đây là tại sao a?

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau.

Liên cô nương liền cả giận nói: "Ngươi là cái đồ súc sinh vô dụng, ngày thường cho ngươi ăn ngon uống ngon, vậy mà bây giờ đến một con mèo hoang ngươi cũng đánh không lại!" Nói xong nàng lại phân phó cho nha hoàn: "Mang gậy gộc tới đây, đem con mèo hoang kia đánh chết rồi chôn dưới vườn hoa làm phân bón."

Như Tiểu Lam đang "nói chuyện" cùng với con chó kia, không biết có phải do bị biến thành động vật hay không, mà hiện tại nàng lại có thể nghe hiểu tiếng của động vật.

Nàng lên giọng uy hiếp: "Ta chính là có hậu thuẫn, nếu ngươi dám động đến ta...thế tử nhất định sẽ đem đầu chó của ngươi chặt bỏ xuống!"

Con chó kia cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính ở đây, cho nên chỉ đứng im một chỗ kêu, chứ không dám đi lên để cắn.

Có người mang gậy gộc đến, Liên cô nương đang định sai người ra tay, thì đúng lúc này, có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới: "Liên cô nương, Thế tử..... Thế tử tới!"

"A?" Liên cô nương vừa mừng vừa lo: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thế tử vừa đi vào vườn rồi."

Liên cô nương vội vàng đuổi tay ra sửa soạn lại đầu tóc, rồi lại phát phát góc áo.

Lúc này, ở phía Tây bị che kín bởi ánh nắng chiều tuyệt mỹ, đường nhỏ bị hoàng hôn chiếu rọi một mảnh đỏ ửng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đang bước đến đây.

"Thế tử!"

"Bái kiến thế tử!"

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt có chút rối, ở dưới ánh nắng chiều tạo lên những điểm kim quang tuyệt đẹp.

Liên cô nương mới chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã ửng đỏ, sau đó liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Thế tử đi qua sao không sai người thông báo trước, để nô tỳ có thể chuẩn bị thật tốt."

Thanh Mặc Nhan không hề nhìn đến Liên cô nương, trực tiếp đi qua bên người nàng.

Liên cô nương nghe thấy được hô hấp hần có chút dồn dập, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thanh Mặc Nhan từ trước đến nay hành sự trầm ổn, thần sắc vội vàng như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

"Vật nhỏ, lại đây."

Liên cô nương nghe được Thanh Mặc Nhan nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Chít chít" Con mèo hoang kia xiêu xiêu vẹo vẹo bước đến gần.

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Thanh Mặc Nhan cúi thấp người xuống, đem con mèo hoang vừa dơ vừa gầy kia ôm vào trong ngực.

Mấy nha hoàn đứng cạnh Liên cô nương đều lạng lẽ lùi về sau mấy bước, ý đồ muốn kéo ra chút khoảng cách với nàng ta.

Liên cô nương kinh sợ trợn mắt há hốc mồm: "Thế...thế tử, tiểu súc sinh này rất bẩn, y phục của ngài..."

Trong nháy mắt khi Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương vào trong lòng, hoàng hôn tắt dần, chiều hôm lặng yên khép lại.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm nhận được chỗ ngực của hắn đang kịch liệt phập phồng.

Trên người hắn tỏa ra mùi hương rất dễ ngửi.

Ách...sao lại như thế này, sao sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại kém đến vậy?

Mê hoặc của cô bạc hà đi qua, nàng cảm thấy thanh tỉnh không ít.

Bất luận như thế nào, sắc mặt hắn bây giờ đều rất đen.

"Súc sinh?" Thanh Mặc Nhan nhìn bốn phía xung quanh, ngữ khí lãnh đạm: "Các ngươi muốn nói là ai?"

Liên cô nương vừa định mở miệng, chợt thấy mấy nha hoàn chón ở góc phòng đang hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan phân phó với hộ vệ ở sau lưng: "Đi gọi quản gia đến đây, đem cái vườn này khóa lại, tất cả hạ nhân đều bán ra ngoài phủ, còn con chó kia...trực tiếp giết chết đi."

"Tuân mệnh!" Huyền Ngọc lên tiếng.

Liên cô nương nhìn đám người mang theo gương mặt xám như tro tàn, ngay cả con chó cũng rên lên vài tiếng cho hợp với tình hình.

"Thế tử, thế tử tha mạng!"

"Ngao ô!"

"Thế tử, nô tỳ biết lỗi, thỉnh thế tử khai ân."

"Ngao ô ngao ô!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thay chó cầu tình

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, ngữ khí lạnh nhạt, giống như những người ở trước mắt này đều là những người xa lạ không có một chút liên quan.

Liên cô nương quỳ trên mặt đất cùng với đám nha hoàn, sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan rất ít khi hồi phủ, nhưng bất quá ngày thường hắn đối xử với các nàng đều rất khoan dung, tình cảnh lửa giận ngập trời như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Liên cô nương thấp giọng nức nở, những nha hoàn đi theo nàng cũng khóc sụt sùi theo, toàn bộ không gian đều tràn ngập một mảnh không khí áp lực.

"Ngao ô ngao ô!" Con chó trông cửa bị buộc lại bằng dây thừng, nó kẹp chặt cái đuôi lại miệng thì kêu rên, móng vuốt không ngừng cào lên trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhô đầu ra khỏi lồng ngực Thanh Mặc Nhan, kêu "chít chít" hai tiếng.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chít chít chít!" Như Tiểu Lam sợ hãi không hiểu ý của mình, liền liều mạng huy động hai chân trước, chỉ liên tục về phía con chó kia.

"Người muốn ta tha cho nó?" Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, hắn có thể hiểu được ý tứ muốn biểu đạt của vật nhỏ này.

Mèo con lập tức dùng sức gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn con chó kia.

Bình thường chó trông cửa cũng không phải là chủng loại ưu tú gì, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, con chó kia dùng hết sức lực làm ra một bộ dạng lấy lòng, kích động đến nỗi nước mắt nước mũi đều tuôn ra.

Thanh Mặc Nhan mang theo gương mặt ghét bỏ.

Thừa dịp hắn tắm rửa để chạy ra đây chơi, thiếu chút nữa làm mất mạng nhỏ không nói, hiện tại lại còn dám làm ra bộ dạng rộng lượng.

Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần kém một bước nữa thôi là cổ độc trên người hắn sẽ phát tác, nếu trước khi trời tối không tìm được nó về, thì hắn sẽ lại ngã xuống đất không dậy nổi, hai mắt sung huyết...

"Chít chít." Như Tiểu Lam thấy sắc mặt của hắn không được tốt, liền ngẩng đầu lên lấy lòng, ở trên người hắn cọ cọ.

Thấy hắn vẫn tức giận không chịu để ý đến nàng, nàng ngay lập tức vươn đầu lưỡi ra...liếm một chút lên mặt hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Như Tiểu Lam nhắm chặt hai mắt, dù phải dùng bất cứ giá nào, nàng cũng phải lấy lòng được hắn.

Lại liếm!

Ách? Vì sao xúc cảm ở như đầu lưỡi lại có cảm giác không đúng?

Nàng mở mắt ra.

Thanh Mặc Nhan đang trừng to mắt nhìn nàng, đầu lưỡi nàng chuẩn xác liếm qua bờ môi cùng cái mũi của hắn.

Trên mặt hắn một mảnh ẩm ướt.

Ta phi phi phi phi!

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào trạng thái cứng đờ.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan không khỏi hơi nhúu lại, tựa hồ có một cảm xúc không rõ ràng nào đó đang làm loạn ở trong lòng hắn.

Tất cả hạ nhân xung quanh đều cúi thấp đầu.

Xem ra con mèo hoang này sẽ lành ít dữ nhiều đi? Dù cho thể tử có sủng nó, nhưng nó lại dám đi liếm môi thể tử, này không phải là đi tìm chết sao?

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Mặc Nhan từ trong ống tay áo rút ra một cái khăn, ưu nhã mà tự lau mặt chính mình.

"Lần sau còn để cho nó bắt nạt thì đừng trách không có ai giúp ngươi." Hắn nhàn nhạt nói, cũng sai người đi thả con chó kia ra.

Con chó kia quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi không còn sức như sắp rơi xuống.

Liên cô nương thấy Thanh Mặc Nhan muốn đi, vội vàng gục đầu xuống cầu xin: "Thế tử khai ân, nô tỳ không biết nó là sủng vật của ngài, còn tưởng là đã súc sinh từ bên ngoài chạy vào..."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận.

Ngươi mới là súc sinh! Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Liên cô nương thấy mèo hương không ngừng kêu chít chít về phía nàng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc chờ đợi.

Vừa rồi thứ động vật kia cũng là kêu vài tiếng đối với thể tử, thể tử liền tha cho con chó...

Chính vào lúc này, bước chân Thanh Mặc Nhan không có một chút ngập ngừng, trực tiếp ôm mèo hương đi qua trước mặt nàng.

Quản gia lúc này đã dẫn người chạy đến, vội vàng liêm phong vườn, cũng kiểm kê nhân số nha hoàn.

Liên cô nương ngây ngốc quỳ trên mặt đất, dù có thế nào cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Phải biết rằng lúc trước chính hầu gia đã đưa nàng đến đây để làm nha hoàn thông phòng cho thể tử.

Nhưng ai biết được từ trước đến nay thể tử chưa một lần gọi nàng qua hầu hạ, từ sau khi hắn mười lăm tuổi, đã mệnh lệnh cho nàng phải dọn đến ở đây, liền ngay cả đến cửa của thư phòng cũng không cho nàng được phép đến gần.

"Ta muốn gặp hầu gia!" Liên cô nương khóc lóc không ngừng nói: "Ta là người do hầu gia đưa đến, các ngươi không thể mang ta bán đi..."

Quản gia cũng biết thân phận của Liên cô nương, cho nên đành tự mình đến thư phòng bên kia dò hỏi.

Kết quả là Huyền Ngọc đi ra truyền lời: "Thế tử nói, mặc kệ trước kia nàng ta là người của ai, chỉ cần đã vào vườn này, thì phải theo quy củ mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Con đường sủng vật này càng đi càng xa

Ban đêm, Như Tiểu Lam trở mình.

Chợt nàng cảm thấy bị một vật rất nặng đè lên người.

Nàng động động mí mắt, kỳ thật không cần mở mắt ra nàng cũng biết được thứ đang đè lên người nàng là cái gì.

Tay Thanh Mặc Nhan trước sau đều không có rời khỏi người nàng.

Sau khi trở về nàng đã bị Thanh Mặc Nhan mang ra mạnh mẽ tắm rửa một phen, đem hết bùn đất trên người nàng gội rửa đi, tuy rằng nàng thực không tình nguyện để cho người khác sờ tới sờ lui, nhưng mà tối hôm nay lại chính là thời khắc mà cô độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, vì vậy nên nàng không thể rời khỏi hắn dù chỉ một bước.

Mới xoay người một cái, đã thấy tay hắn nắm chặt lấy chân nàng lại.

Như vậy ai mà ngủ được a.

Như Tiểu Lam tức giận mở mắt ra.

Vốn định cầu nhau mấy câu, kết quả khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt u ám của Thanh Mặc Nhan đang nhìn chăm chăm lên xà nhà, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy ngáy người.

Nguyên lai hắn chưa hề ngủ.

Nàng di chuyển thân thể một chút.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan cúi đầu cảnh giác nhìn về phía nàng, lực đạo trên tay lại ra tăng thêm.

Gia hỏa này là sợ khi hắn đang ngủ nàng sẽ chạy trốn đi.

Thật ra nàng không hề muốn bỏ trốn, vì nàng biết chỉ cần nàng thoáng rời đi khỏi hắn, liền sẽ làm cho cô độc ở trong cơ thể hắn phát tác.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt đáng sợ kia hắn là do cô độc gây ra, bộ dáng tràn đầy huyết sắc tựa như dã thú.

Dáng vẻ kia... Hắn là rất đau đi?

Tuy rằng không biết tại sao nàng lại có thể khắc chế cô độc của hắn, nhưng mà hiện tại nàng đang sống dựa vào hắn, cho nên nàng sẽ không bủn xỉn mà làm anh hùng cứu thế một lần.

Nàng dựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, loay hoay nửa ngày mới tìm thấy được một vị trí thoải mái nhất, rồi cuộn tròn lại yên tâm ngủ.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mỗi lần đi ngủ vật nhỏ này đều cực kỳ không muốn nằm cạnh hắn.

Đặc biệt là trải qua sự việc phát sinh hôm nay, hắn vừa rồi còn nghĩ có nên đem nó nhốt vào trong lồng hay không, hoặc là đem xích lại cũng tốt.

Như Tiểu Lam hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Mặc Nhan, nếu mà biết nàng nhất định sẽ huy trao biến mất hắn thành khoai tây lát mỏng.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng an ổn ngủ, theo hô hấp của nó, một cỗ xạ hương nhàn nhạt từ trên người nó phát ra.

Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, đem mặt áp vào đám lông xù ở trên lưng nó, lo lắng trong lòng dần dần tan đi.

Sáng sớm khi Huyền Ngọc bước vào trong phòng, đã bị hình ảnh ngủ yên ổn của một người một thú trên giường làm cho kinh ngạc.

Đáy mắt hắn không khỏi nóng lên.

Đã bao nhiêu năm rồi, cô độc trong cơ thể thế tử cứ mười ngày lại phát tác một lần, đều là vào lúc mặt trời nặn mà tái phát, phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới bình phục.

Việc hưởng thụ giấc ngủ bình yên tới tận bình minh như thế này quả là một ước vọng quá xa vời.

"Thế tử..." Huyền Ngọc thấp giọng gọi một tiếng.

Con người Thanh Mặc Nhan lập tức mở ra, tròng mắt đen trắng rõ ràng tỉnh táo vô cùng, căn bản không giống với người vừa mới tỉnh ngủ.

"Có việc gì?" Hắn ngồi dậy, nhìn về phía con mèo hương vẫn đang hô hô ngủ kia.

"Người ở Đại Lý Tự tới." Thần sắc Huyền Ngọc có chút do dự nói tiếp: "Còn có...Hầu gia phái người qua đây, nói là muốn ngài qua đó một chuyến."

Hắn là sự việc ngày hôm qua hầu gia đã biết.

Thanh Mặc Nhan ung dung thông thả mặc quần áo rồi nói: "Bên phía phụ thân cứ để từ từ, nếu hắn có hỏi cứ bảo là ta đang bận rộn nhiều công vụ."

Huyền Ngọc nghe lệnh đi xuống an bài.

"Đứng rồi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc quay lại, ngoắc ngoắc tay ý bảo hấn lại gần bên người, hai người nói nhỏ một lúc.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Nàng ngửi được một mùi hương bạc hà thanh nhẹ thoải mái.

"Đây là...có bạc hà mèo!"

Bản năng động vật khiến nàng ngửi theo mùi hương rồi nhảy đến trên bàn.

Trên bàn có để một chậu hoa, bên trong trông là một gốc cây bạc hà mèo.

Như Tiểu Lam dùng đầu cọ cọ, mắt hí hờ lại, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan mang theo mấy người xa lạ đi vào.

Mọi người mới từ cửa bước vào đã nhìn thấy một con mèo hương nhỏ đang vui vẻ ở trên bàn, bộ dáng ngây thơ chất phác đáng yêu cực kỳ.

Mấy người đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hấn mang theo kinh ngạc cùng quái dị.

Bọn họ nhớ rõ vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh này trước nay đều không thích mèo a, hơn nữa bởi vì hấn rất thích nuôi Cẩm Lý (cá chép gấm), cho nên đối với người và động vật thích ăn cá hấn đều tỏ ra rất chán ghét.

Như Tiểu Lam ôm trấu hoa ngồi ở nơi đó, giờ phút này, nội tâm nàng đã rơi xuống đáy cốc.

Nàng vừa mới làm cái gì!

Động tác kia, tiếng kêu kia... Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đi trên con đường làm sủng vật hơn nữa còn là một đi không trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tại sao lại mê muội mất hết cả lý trí đây?

Như Tiểu Lam gian nan đưa đầu ra khỏi chậu bạc hà mèo, cố gắng tự trấn định chính mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, nàng bất quá chỉ là một loài động vật hết sức bình thường mà thôi, dù có làm ra chuyện gì mất mặt thì mọi người cũng sẽ không để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống đầu tiên, hai người đứng bên cạnh hấn cũng theo quy củ mà lần lượt ngồi xuống.

"Huyền Ngọc, mang sữa dê vào đây." Thanh Mặc Nhan nhân dịp phân phó cho Huyền Ngọc đang đứng ở ngoài cửa.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt mọi người lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Lỗi tai Như Tiểu Lam run lên, ngồi xồm im lặng không động dậy.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem vào một chén sữa dê nhỏ.

Như Tiểu Lam có chút do dự, không biết có nên đi qua hay không, ngày thường thời điểm nàng ăn cũng chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan ở bên người, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm hai người xa lạ...

Cho dù nàng đã bị biến thành động vật, nhưng nội tâm vẫn là một thiếu nữ ngượng ngùng cùng rụt rè.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn về phía nàng, miệng nói: "Lại đây."

Bụng Như Tiểu Lam kêu lộc cộc một tiếng.

Sao phải khổ cực như vậy a, ở thời điểm này mặt mũi bán được mấy đồng chứ.

Nghĩ đến đây nàng liền vèo một cái chạy qua, ngửi ngửi chén sữa dê, rồi cúi đầu xuống uống.

Đầu lưỡi liếm láp sửa dề khiến trong phòng vang lên tiếng: Bep...bep...

"Cố tiên sinh, nói tiếp đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Cố tiên sinh ngẩn người, thật vất vả mới đem được ánh mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam. "Đêm qua phòng tư vụ của Đại Lý Tự bị cháy, có một ít văn kiện đã bị thiêu đốt mất, nhưng mà lại không thấy bóng dáng người trông coi đâu, ta đã phái người tới nhà hắn tìm, mới biết đã ba ngày rồi hắn không về nhà."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Có điều tra rõ văn kiện nào bị cháy không?"

Cố tiên sinh nhìn về phía đồng liêu ở bên cạnh: "Ta cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đã kiểm tra qua, cũng không có khuyết thiếu cái gì... Chỉ là chỗ phòng tư vụ bị cháy, còn phải kiểm kê thêm các văn kiện ở bên dưới mới biết được."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu: "Các người tiếp tục tra đi, vậy người mất tích kia là ai?"

"Là người mới tới nhậm chức." Cố tiên sinh nói.

Thanh Mặc Nhan trầm tư, tiện tay cầm một khối điểm tâm lên, đem nó bẻ nát rồi cho vào trong chén nhỏ trước mặt Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam ăn uống không ngừng, nhưng đôi tai lại dựng đứng lên lên nghe bọn họ nói chuyện, chợt thấy Thanh Mặc Nhan đưa điểm tâm cho nàng, nàng liền ra sức mà ăn.

Cố tiên sinh là lục sư ở Đại Lý Tự, cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đều là nguyên lão của Đại Lý Tự, từ khi Thanh Mặc Nhan nhậm chức Thiếu Khanh đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hắn chú tâm đến việc khác ngoài việc phá án.

"Đại Lý Tự Chính Khanh theo Hoàng Thượng đi săn thú vẫn chưa về, việc này chỉ có thể thỉnh Thiếu Khanh đại nhân làm chủ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Ta sẽ cùng các người đi một chuyến."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài, trước khi đi, hai người lại nhìn thật sâu về phía mềo hương đang vui đùa vào ăn ở trên bàn.

"Thế tử!" Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, hạ giọng nói: "Hầu gia phái người tới..."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đã làm quan ở Đại Lý Tự nhiều năm, đều là những người rất tinh tường, vừa nghe thấy lời của Huyền Ngọc liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta xin cáo từ trước."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Ta sẽ qua đó sau."

Như Tiểu Lam vừa mới ăn no nên đã thấy quản gia từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, hầu gia có lệnh, muốn ngài xử lý con mềo hoang gây chuyện kia."

Cái gì?

Lông trên cổ Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Nàng đây là chọc phải ai, mà người ta lại muốn xử lý nàng.

Quản gia vừa nói xong, nàng lập tức nhảy dựng lên, trực tiếp chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

Mắt mềo màu xanh biếc mang theo khủng hoảng cùng bất an.

Thanh Mặc Nhan lại bị ánh mắt của nó làm cho kinh ngạc, nhìn nó không chút do dự chạy đến trước mặt hắn, sau đó nhảy lên trên người hắn, liều mạng đánh vào lòng ngực hắn.

Nó như thế nào xác định chính mình nhất định sẽ cứu nó, sự tín nhiệm đến tột cùng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu...

Nàng như quả cầu lông dựa vào trong lòng ngực hắn, bộ dáng run bần bật làm một góc nào đó trong đáy lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nàng là thuốc dẫn?

Toàn bộ cơ thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong y phục Thanh Mặc Nhan, chỉ có mỗi cái đuôi lông xù là lộ ra bên ngoài, nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá khi thấy một màn này lại không có ai dám cười ra tiếng.

Bởi vì giây phút này, sắc Thanh Mặc Nhan cực kỳ lạnh lẽo: "Xử lý?"

"Hầu gia phân phó như vậy." Quân gia khấn trương nói thêm: "Thế tử không thể mê muội mất đi cả ý chí."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt lại: "Việc này không cần phụ thân phải lo lắng, tất cả ta đều đã có chủ trương, tất nhiên sẽ không làm mất đi mặt mũi của phụ thân" Nói xong hần lói Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra ngoài.

Như Tiểu Lam trộm nhìn phía sau lưng hần, chỉ thấy Huyền Ngọc đang ôm trong tay cây bạc hà mèo đứng đó, còn quân gia thì sắc mặt lúc trắng lúc đen, tựa hồ như không biết phải làm sao.

"Chít chít." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Như vậy thật sự sẽ ổn sao? Bởi vì nàng mà chống đối với phụ thân của hần...

Thanh Mặc Nhan cảm giác được bất an trong ánh mắt nàng, liền duỗi tay ra捏捏 lỗ tai lông xù của nàng: "Vẫn là tự lo lắng cho chính mình đi, sau này đừng có mà tự tiện chạy loạn nữa."

"Chít chít!" Nhất định nhất định! Như Tiểu Lam gật đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi phủ, đến Đại Lý Tự.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tám biển được treo ở trên cao bên ngoài Đại Lý Tự, miệng không khỏi mở lớn.

Hào khí khái a, đây là tòa án ở cổ đại, quả nhiên là nàng đã theo đúng chủ nhân rồi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi vào Đại Lý Tự, tiến vào trong phòng, Huyền Ngọc lập tức mang cây bạc hà mèo để lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan phân phó: "Đi thỉnh y quan đến đây."

Huyền Ngọc đi một lúc đã thấy từ ngoài cửa bước vào một y quan gương mặt thanh tú.

"Thiếu Khanh đại nhân." Y quan hành lễ: "Ngài lại không thoải mái sao?"

"Không phải." Thanh Mặc Nhan nhân dịp nói: "Trường Hận, người tới bắt mạch giúp ta, thử xem cổ độc có còn hay không."

Y quan ngồi vào đối diện, Thanh Mặc Nhan liền đưa cánh tay qua.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên bàn mờ to mắt ra nhìn bọn họ.

Ngón tay y quan kia nhìn rất tinh tế và thon dài.

Nàng nhảy bèn cảm giác được hần có chỗ nào đó không đúng, vì vậy liền dịch người qua thêm vài bước, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào y quan.

Bởi vì trên người hần mặc y phục to rộng, cho nên nàng nhìn không ra được cái gì.

Chỉ là cảm thấy...ngón tay người này căn bản là không giống nam nhân.

Mới nghĩ đến đây, nàng lập tức vron móng vuốt ra, chuẩn xác ấn tới trước ngực đối phương...

Hào mềm.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, lại lần nữa ấn xuống.

Không sai, là mềm.

A a a xúc cảm này... Quả nhiên nàng đoán không sai, y quan này là nữ giả nam trang.

Nàng đang say mê ở trong xúc giác mềm mại, chợt cảm thấy không khí hình như có chút gì đó không thích hợp.

Ngẩng đầu lên, thì thấy Thanh Mặc Nhan cùng y quan đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, mà móng vuốt của nàng vẫn còn đang để ở trên ngực y quan.

"Thiếu Khanh đại nhân..." Thần sắc y quan xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan bắt lấy cổ Như Tiểu Lam, lập tức đem nàng nhấc lên.

"Vật nhỏ này có chút hao sắc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Người không cần để ý."

Ai hao sắc! Ta đây chỉ là đang kiểm chứng xem vị y quan này có phải là nữ nhân hay không thôi!

Như Tiểu Lam bất mãn kêu chút chút.

Thanh Mặc Nhan lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói chuyện với y quan.

"Cổ độc trong cơ thể ta có dấu hiệu bị yếu bớt đi không?"

Y quan lắc đầu: "Lần trước ta đã nói qua, muốn hoàn toàn thanh trừ cổ độc thì việc tất yếu là phải gom đủ mấy loại thuốc dẫn, bằng không sớm muộn gì tâm mạch cũng sẽ bạo liệt mà chết."

Như Tiểu Lam kinh hãi trừng lớn mắt.

Cổ độc này lại lợi hại như thế! Xem ra tùy thời Thanh Mặc Nhan đều có thể bị bỏ mạng, cũng không biết hắn có thể sống thêm được bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe y quan "Di" một tiếng: "Đây chẳng phải là mè hương sao?"

"Đúng vậy." Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên bàn: "Nó là do Tề Quốc tiến cống tới, lại chạy trốn trong lúc săn thú, cuối cùng bị ta nhặt được."

Y quan duỗi tay ôm Như Tiểu Lam lên.

Không hiểu vì sao, trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một dự cảm không tốt.

Nàng liều mạng giãy chân sau, ý đồ muốn tránh thoát.

Nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, căn bản là tránh không được.

"Không sai không sai, chính là mùi hương này." Y quan hưng phấn nói: "Mùi xạ hương này có thể khắc chế cổ độc ở trên người ngài mặt khác nó cũng là một loại thuốc dẫn, chỉ cần đem mùi hương này tinh luyện ra chế thành túi thơm mang theo bên người, tuy rằng không thể giải độc, nhưng lại có thể khắc chế cổ độc cứ mười ngày lại tái phát một lần của Thiếu Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị cứng đờ lại rồi.

Chế thành túi thơm...

Trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng chính nàng bị đồ tể xử lý đến máu chảy đầm đìa.

Không quan trọng, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nàng không ngừng tự an ủi chính mình.

Chỉ cần trở về thì sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiếu Khanh đại nhân đe dọa

Y quan Trường Hận ôm mè hương lên về mặt mang theo hưng phấn: "Thiếu Khanh đại nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ngài cứ giao nó cho ta đi, nếu mà mọi việc thuận lợi, thì ba ngày sau ta nhất định sẽ chế thành công túi thơm."

Mè hương nhỏ liền cuộn tròn người lại thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu lật xem hồ sơ vụ án, nhưng ánh mắt lại thường xuyên đảo qua tiểu gia hỏa đang ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu so sánh với ngày thường, bây giờ nó có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, uể oải ỉu xìu gục đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên linh thú không hề giống với chủng loại bình thường, nó hoàn toàn hiểu lời y quan Trường Hận nói là có ý gì.

Chẳng qua...có một chuyện hần sẽ không nói cho nó biết.

Dù cho phải dùng nó làm thuốc dẫn, thì hần cũng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của nó.

"Người đang sợ cái gì?" Thanh Mặc Nhan sâu kín hỏi một câu.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hần, trong phòng trừ bỏ hần và nàng ra, thì không có một người nào khác.

Hần là đang...nói chuyện với nàng?

Thanh Mặc Nhan vươn tay trái ra nhéo nhéo lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam không vui né tránh bàn tay hần, thân mình hơi run rẩy.

"Người là sợ ta đem người đi làm thành thuốc dẫn sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo vẻ nhu hòa.

Như Tiểu Lam không hề chú ý đến, khi nàng nhìn chăm chăm vào mắt hần, cứ nhiên lại nhìn đến ngáy dại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hần, cặp mắt huyết khí kia vẫn còn lưu lại trong đầu nàng đến tận bây giờ, nhìn thẳng vào mắt hần giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng không có một chút cố kỵ nào nhìn vào hần, từ đáy mắt hần nàng thấy được hình dáng của chính mình, tựa như ảnh ngược đang hiện lên rõ ràng trên mặt hồ.

Bộ dáng ngu si của nàng hiển nhiên đã lấy lòng được hần.

"Chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại bên người ta, thì ta sẽ không lấy đi mạng nhỏ của người." Hần uy hiếp nói.

Như Tiểu Lam run lên một chút, "chít chít" kêu hai tiếng, đầu nhỏ khẽ gật.

"Chính là nếu người dám có can đảm chạy trốn...đến lúc đó cũng đừng trách ta không khách khí." Hần vòng tay qua cổ nàng, chỉ cần hần thoáng dùng sức là có thể bẻ gãy cái cổ của nàng ngay tức khắc.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam lập tức làm ra bộ mặt ngoan ngoãn, còn lấy lòng cọ cọ vào tay hần.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ này hoàn toàn bị hần dọa sợ, trong lòng cực kỳ đắc ý, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ vụ án, không chú ý đến trong đáy mắt mèo hương chọt lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

Hần không biết là, sự đe dọa vừa rồi của hần, đã làm mất đi sự tín nhiệm mà nàng dành cho hần.

"Thiếu Khanh đại nhân, tìm được một chút tin tức của Cát Phú bị mất tích." Cố tiên sinh tiến vào nói.

"Như thế nào?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu.

"Bốn hôm trước, có người nhìn thấy hần đi vào Thiên Nhạc Phưởng (kỹ viện)."

Sau đó Cát Phú liền biến mất, nói cách khác đó là lần cuối cùng hần xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Có hỏi thăm được gì nữa không?"

Cố tiên sinh bắt đầu đi lắc đầu: "Bà chủ Thiên Nhạc Phưởng cũng không phải là một người dễ nói chuyện, nàng ta nói là không nhớ gì hết."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, đột nhiên đóng lại hồ sơ trên tay rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc." Hần gọi ra phía ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa."

Không đợi Như Tiểu Lam kịp phản ứng, cổ nàng đã bị người ta nhấc lên.

Thanh Mặc Nhan đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đây là muốn đi đâu?

Như Tiểu Lam hồ nghi nhìn mọi người.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng đi ra khỏi cửa Đại Lý Tự, Huyền Ngọc giắt ngựa cung kính đứng ở một bên.

"Thế tử, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hong phố, Thiên Nhạc Phưởng." Thanh Mặc Nhan trả lời lưu loát dứt khoát.

Nghe xong lời này, lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên.

Nghe qua tên thôi cũng đã biết là loại địa phương gì, nơi phồn hoa của cổ đại, nơi mà tràn ngập mùi phấn son...

Có thể tận mắt nhìn thấy nơi đó, thật là quá kích thích!

Nhìn mèo con trong lòng ngực hưng phấn đến dị thường, khoe miệng Thanh Mặc Nhan không khỏi câu lên: Quả nhiên là một con mèo hương hâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bà chủ Thiên Nhạc Phường

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong ngực, một đường đi vào trong Hồng phố.

Trong không khí nồng nặc mùi phấn son.

Như Tiểu Lam nhìn không được hắt xì một cái.

Hào sặc người.

Nàng dùng móng vuốt che cái mũi lại.

Sau khi biến thành động vật, khứu giác của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, loại mùi hương này thật sự khiến nàng không thể chịu được.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo che chở cho nàng.

Có tầng che đây này, mùi hương nồng nặc kia giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà nó lại khiến cho nàng không thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, sao nàng có thể cam tâm.

Nhìn vật nhỏ trong lòng hắt xì liên tục, ánh mắt lảo liên lại đang nhìn loạn khắp nơi, đôi lông mày Thanh Mặc Nhan liền nhíu lại.

"Không cho nhìn." Hắn lại dùng ống tay áo che khuất tầm mắt của nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam oán giận kêu lên hai tiếng, nhiều mỹ nhân như vậy, không ngắm quá lãng phí.

"Nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam ở trong tay áo hắn lẩn tới lẩn lui, miệng không ngừng kêu hừ hừ.

Lừa người, có quỷ mới tin người.

Bên tai truyền đến tiếng cười yêu kiều của nữ tử: "Vị công tử này, xin mời vào."

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc bước vào bên trong Thiên Nhạc Phường.

Như Tiểu Lam ở trong ống tay hắn lẩn lủi cả nửa ngày cũng không vờn đầu ra được, mệt mỏi nằm xuống thở hồng hộc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan để tay lên bàn, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội thò đầu ra ngoài, chuẩn bị tinh thần để ngắm nhóm "muội tử" mỹ lệ ở xung quanh.

"..." Phía đối diện truyền đến thanh âm không mấy tốt lành.

Một con bạch xà to lớn đang bò trườn ở trên bàn, nó ngẩng đầu lên đối diện với bọn họ rồi thè cái lưỡi đỏ chót ra.

Rắn!

Cả người Như Tiểu Lam lập tức bị nổ tung, nàng vèo một cái chạy lên trên vai Thanh Mặc Nhan, trốn ở phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bạch xà kia liền đuổi người bò qua, lưỡi đỏ tươi cứ thò ra lại cho vào liên tục.

"Thiên Nhạc Phường xảy ra chuyện, sao có thể tránh thoát được ánh mắt của Nhuận Nhi tử." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, căn bản không thèm chú ý tới bạch xà ở trước mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của nữ tử.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chúng muội muội mau đi chuẩn bị trà ngon lại đây."

Như Tiểu Lam từ phía sau Thanh Mặc Nhan vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nữ tử trang điểm điểm lệ, nhìn qua hẳn là mới hơn hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, xiêm y trước ngực bị căng ra giống như sắp nổ tung đến nơi.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhìn lại ngực mình.

Vùng đất bằng phẳng.

Đáng chết, nàng như thế nào lại quên, hiện tại nàng cũng chỉ là một con mèo hương mà thôi, làm gì có bộ ngực chứ.

Thanh Mặc Nhan cũng không chú ý tới sự mất mát của tiểu gia hỏa đang trốn ở phía sau hẳn, nhưng ngược lại nữ tử ở đối diện đã nhìn thấy hết một màn thú vị vừa rồi.

"Nha, thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu." Nhuận Nhi tỷ tiến tới muốn xoa đầu Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam lẩm bẩm, trực tiếp né tránh tay nàng.

"Ài? Còn nhỏ như thế mà đã biết cự tuyệt người." Nhuận Nhi tỷ ngoài ý muốn nói: "Vật nhỏ đáng yêu như thế, không bằng Thiếu Khanh đại nhân hãy tặng nó cho ta đi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra phía sau đem Như Tiểu Lam kéo ra, lại đặt lên trên đùi.

"Những thứ khác đều có thể, nhưng chỉ có cái này là không được, vụ việc Cát Phú người cứ nói ra một cái giá đi."

Nhuận Nhi tỷ che miệng cười: "Ta cũng không thiếu bạc, ta chỉ cảm thấy Tiểu Ngoan rất cô đơn, cho nên muốn tìm một người bạn cho nó mà thôi."

Nàng vừa mới nói xong, bạch xà trên bàn kia liền bò về phía nàng, quấn quanh ở trên cánh tay nàng.

Con rắn này tên là Tiểu Ngoan?

Như Tiểu Lam thoáng cái rung mình, muốn lưu lại nàng làm bạn với nó?... Nói đùa gì vậy, nói không chừng nàng sẽ bị nó nuốt chừng lúc nào không biết mất.

"Ta nhớ rõ tháng trước ở phụ cận Hồng phố có xảy ra một số án mạng, vẫn luôn bị động lại ở trong nha môn, tháng này có lẽ phải xử lý cho xong." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam cảm thấy lời này mang theo mười phần áp lực.

Nhuận Nhi tỷ ánh mắt lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: "Thiếu Khanh đại nhân muốn biết những gì, cứ việc nói."

Như thế đã thỏa hiệp? Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi nổi lên kinh ngạc, quả nhiên trong lúc tra án còn có những chỗ trống đen lẫn lộn.

"Tư vụ Cát Phú Đại Lý Tự bốn ngày trước đã từng đến chỗ người, lúc đó bên người hẳn có ai khác không? Hẳn rời đi vào thời điểm nào?"

Thanh Mặc Nhan liên tiếp hỏi ra mấy câu, Nhuận Nhi tỷ lại không một chút hoang mang, gọi một muội tử Thiên Nhạc Phường khác vào trả lời.

Như Tiểu Lam không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, lực chú ý của nàng đều dồn hết vào mấy món điểm tâm ở trên bàn.

Có một đĩa hoa quả đường, nàng rất muốn ném thử qua, nhưng mà con bạch xà kia lại ở gần đó, hại nàng không dám đi qua ăn vụng.

Liền ở lúc nàng đang bực bội đến nghiêng răng nghiêng lợi, thì chợt thấy bên ngoài cửa sổ hiện lên một đạo thân ảnh.

Nàng nhìn qua thử thăm dò, thì thấy bên ngoài cửa sổ lộ ra nửa gương mặt xanh trắng không có một chút huyết sắc...

Đây là thứ quái quỷ gì!

Như Tiểu Lam toàn thân căng thẳng, như gặp đại địch.

"Người nào!" Nhuận Nhi tỷ kêu lên một tiếng, bạch xà Tiểu Ngoan bị nàng vớt ra, xông thẳng ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dấu chân kỳ quái, con rối mặt ngọc

Bạch xà bị bà chủ Thiên Nhạc Phường ném ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan cũng ôm theo Như Tiểu Lam xông ra ngoài.

Như Tiểu Lam khăn trương tròng lớn mắt, nhưng mà ở phía dưới cửa sổ cũng chỉ có mỗi mình bạch xà đang nằm ở đó, trừ nó ra, cũng không thấy xuất hiện bất cứ người khả nghi nào.

"Sao lại như thế này...chẳng lẽ là do ta nhìn nhầm?" Nhuận Nhi tỷ vuron tay ra, bạch xà liền thuận thế leo lên cổ tay nàng.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống.

Trên mặt đất ngoài cửa sổ còn lưu lại một dấu vết mờ mờ.

Như Tiểu Lam nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một gương mặt xanh trắng không có chút máu ở bên ngoài cửa sổ, liền kêu chít chít ầm lên.

Đây thật sự không phải ảo giác, ta cũng nhìn thấy!

Chính là không có ai hiểu nàng đang nói gì.

Nhuận Nhi tỷ thò người qua nhìn kỹ, kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

Kìa như là một đôi dấu chân nho nhỏ, chẳng qua là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

"Vẫn là ta nhìn nhầm đi." Nhuận Nhi tỷ nói.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy lại: "Vừa rồi người nói Cát Phú là tự mình rời khỏi Thiên Nhạc Phường?"

"Đương nhiên là tự hấn rời đi, nơi này của chúng ta cũng không thu dưỡng người rảnh rỗi." Nhuận Nhi tỷ cười duyên nói: "Hơn nữa hấn cũng không tính là đến để mua vui... Hấn chỉ gọi Hồng Lăng cô nương lên bồi rượu, ước chừng một canh giờ sau đã đi rồi."

Hồng Lăng đứng ở bên người Nhuận Nhi tỷ, gật đầu nói: "Hôm đó Cát Phú chỉ gọi lên hai vò rượu, khi nô gia đánh đàn thì thấy hấn có chút thất thần, sau đó có người gõ cửa ở bên ngoài, Cát Phú tự mình đi ra mở cửa, họ đứng ở ngoài không biết là đã nói những gì, sau khi quay lại nhìn hấn như người say, vẫn luôn nằm ghé ở trên bàn, nô gia thấy hấn như vậy liền đi lấy canh giải rượu cho hấn, nhưng mà khi quay lại thì đã không thấy hấn đâu nữa."

Manh mối cứ như thế bị chặt đứt?

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia thất vọng, vì thế dùng móng vuốt xoa nhẹ lên trên mu bàn tay hấn.

Cảm giác được sự ấm áp từ mu bàn tay truyền đến, Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua.

Mắt mèo màu xanh biếc sáng lấp lánh, mang theo lo lắng không chút nào che dấu.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nó, xúc cảm thật tốt, cũng không biết tại sao, áp lực trong lòng hấn đã vơi đi một chút.

"Đừng rồi!" Hồng Lăng cô nương như là nhớ tới cái gì: "Thời điểm Cát Phú rời đi, từng làm rơi lại một thứ, nó vẫn luôn ở chỗ ta, nếu hôm nay Thiếu Khanh đại nhân đã tới, thì hãy mang nó đem đi đi."

"Là đồ vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chỉ là một con rối thôi." Một lúc sau, Hồng Lăng cô nương đã đem vật kia giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Đó là đồ chơi của tiểu hài tử, trên người nó mặc y phục bằng vải bông, thân thể chỉ cao hơn Như Tiểu Lam một chút.

Chỉ là một con rối bình thường như vậy, nhưng gương mặt lại được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Mặc Nhan cầm con rối lên xoay đi xoay lại, mảy hơi nhíu lại.

Theo hấn biết, nhà họ Cát tuy khá giả nhưng lại không có con nối dõi.

"Đây thật là do hấn để lại?" Thanh Mặc Nhan có chút không thể tin được.

"Không sai." Hồng Lăng gật đầu.

Nhuận Nhi tỷ khinh thường nói: "Chỉ cần là đồ vật mà khách nhân làm rơi, các muội tử trong phùng các đều sẽ giữ gìn cẩn thận giúp họ, các nàng tuyệt đối sẽ không có sai sót."

Thanh Mặc Nhan gật gù: "Một khi đã như vậy, ta sẽ đem nó về trước."

Thanh Mặc Nhan một tay cầm rỗi gỗ, một tay ôm Như Tiểu Lam rời khỏi Thiên Nhạc Phùng.

Thời điểm muốn lên ngựa, hắn đưa con rỗi sang tay bên kia, khiến nó đứng phải người Như Tiểu Lam.

Tức thì, Như Tiểu Lam cảm thấy được có một cổ âm phong đang đánh úp về phía nàng, khiến cho toàn bộ lông trên người nàng đều dựng cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Là tranh sủng hay là muốn đổi chủ?

Thanh Mặc Nhan đang muốn lên ngựa, chợt thấy vật nhỏ ở trong lòng liễu mạng dây dựa.

Quả cầu lông hươu một cái nhảy ra khỏi ngực hắn.

"Vật nhỏ?"

Như Tiểu Lam nhảy từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra ngoài, bốn chân chạm đất, lông trên người đều dựng cả lên.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan gọi nàng, thần sắc có chút không vui.

Trong cổ họng mèo hương phát ra tiếng gầm gừ, thanh âm mang theo sự uy hiếp, nhất quyết không chịu đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đành phải xuống ngựa, vốn định tiến tới ôm vật nhỏ kia lên, kết quả động tác của mèo hương còn nhanh hơn, nó nhảy đi tránh khỏi tay hắn.

Thanh Mặc Nhan bắt phải không khí, thấy tiểu gia hỏa một lần nữa lùi về phía sau, trong lòng liền nổi lên một trận bức bối không biết lý do.

"Đứng ở đó không được nhúc nhích." Thanh âm hắn có chút lạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, vật nhỏ đối với việc đến gần của hắn sinh ra sự bài xích, làm trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật không phải Như Tiểu Lam không muốn đến gần hắn, mà là bởi vì trên tay hắn đang cầm con rỗi kia, từ trên người nó tản mát ra một loại âm khí vô hình, khiến cho nàng sồn cả tóc gáy.

Nếu mà đổi lại là người bình thường thì sẽ không để ý, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên cùng ông nội, đã sớm học được cách phân biệt thứ gì là tốt thứ gì là xấu, ngay cả ông nội cũng thường khoe khoang trước mặt người khác, nói nàng cực kỳ thông minh, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của ông...

Loại hơi thở âm lãnh kiểu này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhìn khắp bốn phía, trừ nàng ra cũng không có ai khác chú ý tới điểm này.

Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không cảm nhận được bất luận cái gì khác thường.

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm cười duyên của nữ tử: "Mèo con hảo đáng yêu, cứ nhiên lại đi tranh sủng cùng một con rỗi."

"Bé ngoan, không bằng ngươi đi theo chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ sủng ngươi hết mực." Các cô nương Thiên Nhạc Phùng cười hi hi nói ra những lời khiêu khích về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Ý tưởng đổi chủ nhân không phải nàng chưa bao giờ nghĩ qua, tuy rằng Thanh Mặc Nhan đối xử với nàng rất tốt, nhưng chính là sau khi nghe thấy lời nói của y quan ở Đại Lý Tự, thì trong lòng nàng đã bắt đầu sinh ra bất an.

Nàng không muốn bị biến thành thuốc dẫn của Thanh Mặc Nhan.

Vốn dĩ bị biến thành mèo đã đủ bi thảm rồi, nếu còn trở thành vật tế cho người khác nữa, thì thật sự nàng sẽ chết không nhắm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt vật nhỏ, nó thật sự có ý nghĩ đi theo người khác ư?

Giờ tay ném con rối cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bước về phía nàng.

Như Tiểu Lam đang đặt hết lực chú ý trên người các cô nương Thiên Nhạc Phưong, đột nhiên nàng thấy trước mắt mình tối sầm lại, ngẩng lên liền thấy thân ảnh to lớn của Thanh Mặc Nhan đang chặn hết tầm mắt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quả cầu lông nhỏ trên mặt đất: "Như thế nào, đã chán ở bên cạnh ta?"

Ngữ khí mang theo hàn băng, làm thân mình Như Tiểu Lam khẽ run.

"Chít chít..." Nàng vô lực giải thích, đồng thời nhìn về phía con rối trong tay Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng phân trần, trực tiếp nắm lấy cổ nàng nâng lên đến trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ ngươi thực sự đang tranh sủng cùng với cái vật vô tri vô giác kia?"

Ta tranh sủng mới lạ!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ chửi thầm, đồ vật kia trên người chứa đến mười phần âm khí, nàng mới không muốn chạm vào nó đâu.

"Chít chít." Dù sao cũng không giải thích cho hắn hiểu được, chi bằng cứ đơn giản cho qua đi.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt đánh giá nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng tràn đầy băng hàn.

Như Tiểu Lam bị hắn nhìn đến trong lòng phát hoảng.

"Nhớ cho rõ ngươi là sủng vật của ai, nếu dám phản bội thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Mặc Nhan cảnh cáo nói.

Như Tiểu Lam gục đầu xuống, một bộ dáng nhận sẵn vận mệnh.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng nhảy lên ngựa, mang theo Huyền Ngọc trở về Đại Lý Tự.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường quay đầu lại nhìn trộm Huyền Ngọc đang đi phía sau Thanh Mặc Nhan.

Con rối kia vẫn đang nằm trong tay Huyền Ngọc, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc không mang theo chút biểu tình gì.

Như Tiểu Lam hít mắt lại cảnh giác, nàng nhìn chăm chăm vào nó cả nửa ngày trời cũng không thấy bất luận dị thường nào, vì thế liền hậm hực quay đầu đi.

Ở thời điểm nàng vừa quay đầu đi, đôi mắt con rối dần dần cong lên thành một đường vòng cung..

Nhìn qua hết sức quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Làm một con mèo hương thật quá mức ưu thương

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Việc đầu tiên hắn làm là gọi chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sư Cô tiên sinh đến, đem con rối kia ra cho bọn họ xem qua.

"Đây là vật mà Cát Phú lưu lại Thiên Nhạc Phưong?" Cô tiên sinh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy nó chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Con rối kia nằm ở trên bàn, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc phỉếm lên chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cô tiên sinh lắc đầu: "Cát Phú là một người thật thà, từ khi nhậm chức ở Đại Lý Tự đến nay chưa gây ra bất kỳ tai họa gì, cũng chưa từng nghe nói qua hắn có ham mê không đúng nào."

Canh tiên sinh nhìn qua con rối rồi liên tục nhíu mày: "Có phải là do Thiên Nhạc Phường nhầm rồi không?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan vô cùng quả quyết.

Thấy mấy người ở trong phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Đối với nàng mà nói, không khí ở trong phòng quá mức nặng nề, hơn nữa con rối kỳ quái kia cũng đang ở đó, khiến cho nàng cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi đám người Cô tiên sinh rời đi, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống.

Thanh Mặc Nhan xong hết việc mới phát hiện ra không thấy mèo hương đâu.

"Vật nhỏ đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, ngửi khí mang theo lo lắng.

"Ở bên ngoài hậu viện." Huyền Ngọc thành thật nói.

Mấy ngày nay, hắn cảm thấy con mèo hương này càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng thế tử, cho nên vào thời điểm mèo hương nhảy ra ngoài cửa sổ, hắn liền nhìn chăm chăm vào, sợ là nếu để lạc nó, sẽ khiến cho thế tử tức giận.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi ra khỏi cửa, lúc này sắc trời đã gần tối, đáng ra bọn họ đã sớm hồi hầu phủ rồi, nhưng hắn lại chậm chạp không muốn trở về.

Bởi vì đối với hắn, buổi tối ở nơi nào cũng như nhau mà thôi.

Nếu trở về hầu phủ sẽ khó tránh khỏi việc phải đi gặp phụ thân, mấy năm nay phụ thân đối với hắn càng thêm nghiêm khắc, cho nên bây giờ dù bọn họ có gặp nhau thì cũng đã không còn lời gì để nói với nhau.

Huyền Ngọc giơ tay chỉ lên mái hiên.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới phát hiện, trên mái hiên có một quả cầu lông màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm lên không trung không chớp mắt, nhìn bộ dáng kia của nó, giống như đang tự hỏi về một vấn đề khó giải quyết nào đó.

Một con mèo hương trong đầu có thể chứa đựng rất nhiều vấn đề?

Bất quá vào lúc này, bất kể là ai nhìn thấy một màn này cũng đều sẽ tâm sinh nghi hoặc.

Bởi vì con mèo hương ở trên mái hiên kia, ánh mắt của nó đang tỏa ra thần sắc quá mức đau thương.

Như Tiểu Lam nhìn chiều hôm dần dần tắt trong không chung, trong lòng liền khẽ thở dài: Những ngày như vậy nàng còn được trải qua bao lâu?

Tuổi thọ của một con mèo hương nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm, cũng không biết sau khi nàng chết có thể trở lại thế giới hiện đại hay không, thân thể của nàng không biết còn ở đó hay không.

Chỉ sợ gia sản của lão gia tử đã sớm bị tam thúc lấy đi.

Ông nội, thật xin lỗi người, con đã không thể giúp người bảo vệ những bảo bối đó...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, đôi mắt màu xanh không khỏi nổi lên một tầng hơi nước.

Ô ô ô...ta phải làm sao bây giờ, phải như thế nào mới có thể rời đi khỏi cái nơi quái quỷ này đây...

"Vật nhỏ." Một thanh âm quen thuộc vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu xuống, y phục thêu đồ án vân hạc trên người hắn như được tô thêm một tầng kim phấn nhàn nhạt, rực rỡ lấp lánh.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, tròng mắt quên cả chớp động thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hắn, bộ dáng ngưu ngơ đáng yêu cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan tình tường nhận thấy được trong ánh mắt vật nhỏ mang theo sự si mê.

"Quả nhiên là tiểu gia hỏa háu sắc." Thanh Mặc Nhan cười khẽ lên tiếng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Thiệu Khanh đại nhân thường ngày mặt không mang theo chút biểu tình khi cười lên lại đẹp đến thế.

Trong lòng nàng không khỏi than thở: Nếu không phải gia hỏa này muốn mang ta đi làm thuốc dẫn, thì thật đáng giá để ta yêu mến hắn một phen.

Bắt quá rất nhanh tâm tình của nàng đã bị hiện tại tàn khốc tạt cho một gáo nước lạnh.

Thân thể nàng bây giờ là động vật, với cái bộ dáng này nàng căn bản không thể đi đùa giỡn nam tử nhà người ta được a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Đêm hôm đó, Thanh Mặc Nhan không hỏi hầu phu, mà là trực tiếp nghỉ ngơi ở Đại Lý Tự.

Như Tiểu Lam đi theo ăn cơm chiều với hắn, rồi mới cuộn tròn người hô hô ngủ ở trên bàn.

Có lẽ bởi vì tuổi tác thân thể này còn quá nhỏ, cho nên thời gian ngủ của nàng thường ngày đều rất dài, Thanh Mặc Nhan đã sớm nhìn mãi thành quen, nên cứ tùy ý để cho nàng ngủ, hẳn lại bận rộn xử lý hồ sơ vụ án, thẳng đến đêm khuya hắn mới bế Như Tiểu Lam vào trên giường bên trong thư phòng ngủ tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Như Tiểu Lam lại đột ngột tỉnh giấc.

Lỡ tai giật giật, nàng nghe được thanh âm sần sật rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Không giống với tiếng gió thổi vào lá cây...

Từ trong lòng Thanh Mặc Nhan lặng yên chui ra, nàng nhảy cái xuống giường, đi thẳng về hướng cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, tuy rằng trong vườn có treo nhiều đèn lồng, nhưng ánh sáng hiện ra vẫn rất lờ mờ.

Cũng may mắt nàng có thể thích ứng với bóng tối, đôi mắt màu xanh biếc mang theo rục rờ cùng lấp lánh.

Trong bóng đêm u ám, một thân ảnh thấp bé đang chậm rãi di chuyển, hướng về phía đông đi đến.

Như Tiểu Lam không khỏi mở to mắt.

Đó là cái gì?

Nàng cong sống lưng lại, thả người nhảy ra ngoài, vũng vàng rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng nàng không thấy rõ đồ vật kia, nhưng bắt quả nàng lại có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở âm lạnh.

Nó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Như Tiểu Lam bước chân nhẹ nhàng, đi về hướng đông theo cỗ hơi thở kia.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, Thanh Mặc Nhan ở trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Kỳ thật từ lúc mèo hương nhảy xuống giường thì hắn đã tỉnh, chẳng qua là hắn muốn biết vật nhỏ này rốt cuộc là đang tính toán cái gì, cho nên hắn mới giả bộ ngủ.

Ngồi dậy, Thanh Mặc Nhan khoác thêm một kiện áo choàng, lặng yên ra khỏi cửa.

Ban đêm ở Đại Lý Tự rất an tĩnh, trừ bỏ quan sai gác đêm ra, thì nơi nơi đều là tối đen và yên tĩnh.

Hắn theo sau mèo hương một đường đi vào sân phía đông.

Nơi này là thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh, thời điểm Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam nhảy vào trong phòng qua đường cửa sổ, ánh mắt liền hơi ngưng trọng.

"Người nào!" Phía xa truyền đến ánh sáng của đèn lồng.

Thanh Mặc Nhan đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Ánh sáng đèn lồng càng ngày càng gần, hai gã gác đêm đến trước mặt xem xét, khi thấy rõ là Thanh Mặc Nhan thì đều trở nên hoảng sợ.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...đã muộn như vậy rồi, ngài tới đây là có việc gì?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn về phía thư phòng của Chính Khanh, buồn bã nói: "Các người có phát hiện ra dị thường gì không?"

Hai gã gác đêm mờ mịt lắc đầu.

Đúng lúc này, trong thư phòng truyền ra một tiếng kêu to bén nhọn, nghe giống như là dã thú đang cắn xé lẫn nhau.

Hai gã gác đêm chưa kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã như một con gió vọt vào trong phòng.

Một trận gió âm lãnh ập đến trước mặt.

Thanh Mặc Nhan nhin không được rùng mình một cái.

Hai gã gác đêm theo sát sau lưng hắn, cũng bị cỗ âm phong này thổi cho toàn thân run rẩy.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là..."

Nurong theo ánh sáng đèn lồng, ba người mới thấy rõ tình hình trong phòng.

Trên thư án một mảnh hỗn độn, một đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng.

"Thiếu Khanh cẩn thận!" Hai gã gác đêm rút đao trên eo ra.

"Dừng tay." Thanh Mặc Nhan quát bảo bọn họ dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh kia rồi đi qua.

"Chít chít?" Một tiếng kêu non nớt phát ra trong đêm tối.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan vuron tay ra.

"Chít chít!" Nàng lùi về phía sau, tránh đi hắn.

"Ta bảo người lại đây, không nghe thấy sao?" Ngữ khí hần lạnh đi ba phần.

Hai người gác đêm giờ cao đèn lồng lên, thì thấy trên bàn có một con mèo hương nhỏ màu đen, ở dưới chân nó, đang dẫm lên một con rết, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc gục hẳn sang một bên, nhìn qua có chút chật vật.

Trên mặt đất rơi lung tung toàn là hồ sơ, trong phòng hỗn độn đến không chịu nổi.

"Mèo hoang ở đâu tới!" Người gác đêm cả kinh nói: "Nó dám làm loạn hết hồ sơ của Chính Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, đại não trống rỗng.

Mấy thứ này không phải do nàng làm, chẳng qua...Thanh Mặc Nhan sẽ tin tưởng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.